

குட்டி இளவரசன்

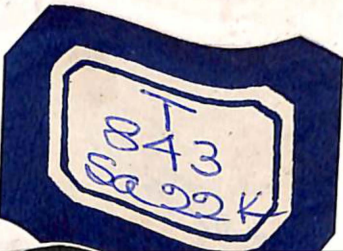
நவான்த் செந்த் - எக்சுபெரி

T

843

Sa 22 K

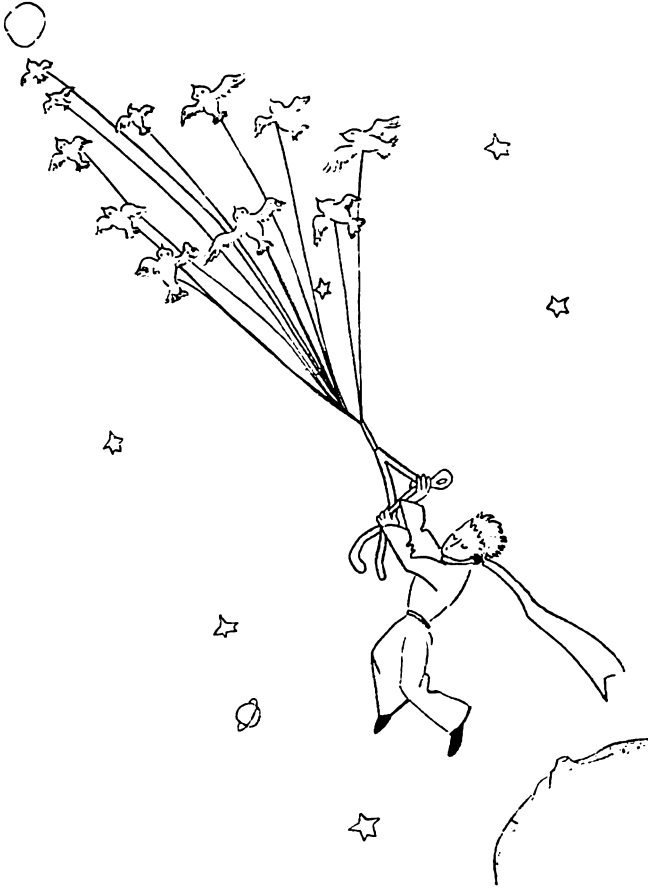
க்ரியா

*INDIAN INSTITUTE OF
ADVANCED STUDY
LIBRARY SIMLA*

குட்டி இளவரசன்

வலசை வரும் காட்டுப் பறவைகளைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு அவன் பறந்து சென்றிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.

குட்டி இளவரசன்

அந்த்வான்த் செந்த் - எக்கபெரி

பிரெஞ்சிலிருந்து தமிழில்

ச. மதனகல்யாணி

வெ. ஸ்ரீராம்

க்ரியா

KUTTI ILAVARASAN A Tamil translation of
LE PETIT PRINCE by Antoine de SAINT-EXUPERY

© Editions GALLIMARD. 1946. 5. Rue Sebastien-Bottin
75328. PARIS. Cedex 07

Tamil translation directly from French
by S. MADANACALLANY and V. SRI RAM

With reproductions of the original illustrations
by A. SAINT-EXUPERY

Translation rights with Cre-A:

First edition 1981
Reprint July 1994
(with corrections)

ISBN 81-85602-66-2

Printed at:
Sudarsan Graphics
Madras - 600 017

Published by:
Cre-A:
268 Royapettah High Road Madras - 600 014

Price: Rs. 40.00

Library

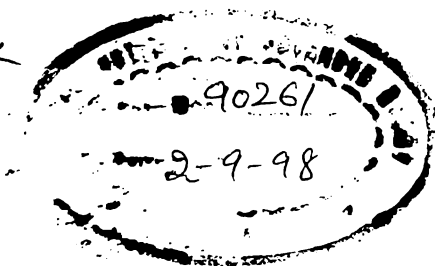
IAS, Shimla

T 843 Sa 22 K

00090261

T
843
Sa 22 K

நன்றி:

இம்மொழிபெயர்ப்பைத் தமிழில் வெளியிட அனுமதி அளித்த
காலிமார் நிறுவனத்திற்கு

இம்மொழிபெயர்ப்பைச் செப்பனிட உதவிய ராமகிருஷ்ணனுக்கு,
தூரக்கிழக்கு நாடுகளுக்கான பிரெஞ்சுப்பள்ளியின் முன்னாள்
இயக்குநர் டாக்டர் பிரான்ஸ்வா குரோ அவர்களுக்கு

அந்தவாந்த் செந்த்-எக்கபெரி 1900ஆம் ஆண்டு ஜூன் 29ஆம் தேதி வியோன் நகரத்தில் பிறந்தார். ஸ்விட்சர்லாந்தில் படித்த பிறகு, பாரிஸில் கப்பற்படைப் பள்ளியில் சேர முயன்றார். நுழைவுத் தேர்வில் வெற்றி கிட்டாததால், நுண்கலைப் பள்ளியில் சேர்ந்தார்.

1921இல் விமானப் படையில் ராணுவச் சேவைக்காகச் சேர்ந்தார். அங்கு அவர் விமானம் ஓட்டக் கற்றுக்கொண்டது அவருடைய பிற்கால வாழ்க்கையை நிர்ணயித்தது என்று சொல்ல வேண்டும். 1923இல் ராணுவத்தை விட்டு வெளிவந்த பிறகு பல்வேறு தொழில்களை மேற்கொண்டார். எழுதுவதில் ஆர்வம் கொண்ட அவர் 1925இல் தனது முதல் புத்தகத்தை வெளியிட்டார். அவருடைய விமானத் துறை அனுபவம் இந்தப் புத்தகத்தின் பின்னணியாக அமைந்தது. 1926இல் ஒரு வர்த்தக விமான நிறுவனத்தில் விமான ஓட்டியாகச் சேர்ந்தார். 1929இல் *Southern Mail* என்ற புத்தகத்தை எழுதினார். இதைத் தொடர்ந்து தென் அமெரிக்காவிற்குப் புதிய விமானத் தடங்களைக் கண்டுபிடிப்பதில் ஈடுபட்ட காலத்தில் 1931இல் *Night Flight* என்ற புத்தகத்தை எழுதிப் பெரும் வெற்றி கண்டார். பிறகு இந்த விமான நிறுவனம் மூடப்படவே 1935இல் ஏர்-பிரான்ஸ் நிறுவனத்தில் சேர்ந்தார். விமான ஓட்டி வாழ்க்கையில் இவருக்கு இரு பெரும் விபத்துகள் நேர்ந்தன. அக்காலத்தில்தான் *Wind, Sand and Stars* என்னும் முக்கியமான புத்தகத்தை எழுதினார்.

இரண்டாவது உலகப் போரில் விடுதலை ராணுவத்தில் சேர்ந்தார். 1944 ஜூலை 31ஆம் தேதி கார்ஸிகாவில் போர்கோ என்ற இடத்திலிருந்து விமானத்தில் சென்ற அவருக்கு என்ன ஆயிற்று என்று அறிய முடியாதவாறு மறைந்துபோனார். உலகப்போர்ச் சூழலில் இவர் எழுதிய மூன்று புத்தகங்கள், *War Pilot*, *Letter to a Hostage*, *The Little Prince*. குட்டி இளவரசன், குழந்தைகளுக்கு மட்டுமின்றி, பெரியவர் களுக்குமான அழகான கதை.

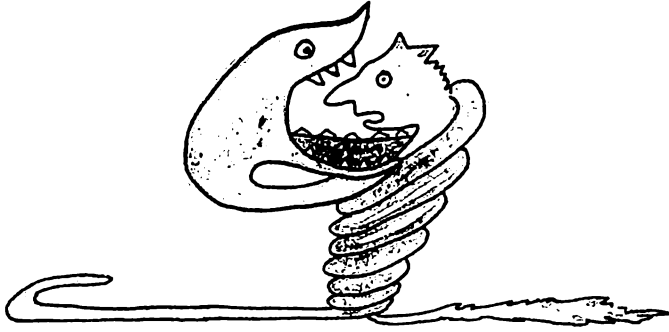
இந்த ஆண்டு (1994) செந்த்-எக்கபெரியின் ஐம்பதாவது நினைவு ஆண்டு. அவரை இந்த ஆண்டு பிரெஞ்சு சமூகம் நன்றியுடனும் பெருமையுடனும் நினைவுகூர்கிறது. பிரெஞ்சு அரசு அவரைப் போற்றும் வகையில், அவருடைய உருவம், யானையை விழுங்கிய மலைப்பாம்பு, குட்டி இளவரசனது கிரகம் ஆகியவற்றின் படங்களைக் கொண்ட ஐம்பது ஃபிராங்க் நோட்டை வெளியிட்டிருக்கிறது.

லேஓன் வெர்த்திற்கு

இந்தப் புத்தகத்தைப் பெரியவர் ஒரு வருக்குச் சமர்ப்பித்ததற்காக நான் குழந்தை களிடம் மன்னிப்புக் கேட்கிறேன். இதற்கு முக்கியக் காரணம் ஒன்று உண்டு: இந்தப் பெரியவர்தான் உலகத்திலேயே எனக்குக் கிடைத்த சிறந்த நண்பர். மற்றொரு காரணமும் உண்டு: இந்தப் பெரியவர் எல்லாவற்றையும் புரிந்துகொள்வார், குழந்தைகளின் புத்தகங்களைக்கூட. மூன்றாவது காரணம்: இவரோ பிரான்ஸ் நாட்டில் இப்போது பசியிலும் குளிரிலும் வசிப்பவர். இவருக்கு உண்மையான ஆறுதல் தேவை. இந்தக் காரணங்கள் எவையுமே போதவில்லை என்றால் இந்தப் புத்தகத்தை ஒரு காலத்தில் குழந்தையாக இருந்த இந்தப் பெரியவர்க்குச் சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். பெரியவர்கள் எல்லாருமே முதலில் குழந்தைகளாக இருந்தவர்கள்தாம் (ஆனால் சிலருக்கு மட்டுமே இது நினைவிருக்கும்). ஆகவே என் சமர்ப்பணத்தைத் திருத்தி அமைக்கிறேன்:

லேஓன் வெர்த்திற்கு

அவர் சிறு பையனாக இருந்தபோது.

I

எனக்கு ஆறு வயதாக இருக்கும்போது ஒரு சமயம் ஓர் அற்புதமான படத்தைக் கண்டேன். அது ஆள்புகாக் காடுகளைப்பற்றிய 'உண்மைக் கதைகள்' என்ற புத்தகத்தில் இருந்தது. ஒரு காட்டு விலங்கை மலைப்பாம்பு ஒன்று விழுங்கிக்கொண்டிருந்ததைக் காட்டிற்று அது. மேலே இருப்பது அப்படத்தின் நகல்.

புத்தகத்தில் இப்படி இருந்தது: "மலைப்பாம்புகள் இரையை மெல்லாமல் அப்படியே விழுங்கிவிடும். பின்னர் அவற்றால் அசையக்கூட முடியாது. உணவு செரிப்பதற்காகும் ஆறு மாதங்களும் அவை தூங்கிக்கொண்டிருக்கும்."

அதை அடுத்து, காட்டில் நடக்கும் சாகசச் சம்பவங்களைப்பற்றி ஆழ்ந்து சிந்தித்து, என் பங்குக்கு வண்ணப் பென்சில் கொண்டு என் முதல் படத்தை வரைவதில் வெற்றி கண்டேன். படம் எண் 1 இப்படி இருந்தது:

என்னுடைய சாதனையைப் பெரியவர்களிடம் காட்டி என் படம் அவர்களைப் பயமுறுத்தியதா என்று கேட்டேன்.

"ஒரு தொப்பி எங்களை எப்படிப் பயமுறுத்த முடியும்?" என்று எனக்கு அவர்கள் பதிலளித்தனர்.

என்னுடைய படம் தொப்பியைக் குறிக்கவில்லை. யானையை விழுங்கிய ஒரு மலைப்பாம்பைக் குறித்தது. ஆகவே, நான் மலைப்பாம்பின் உட்பகுதியைக் காட்டும் படத்தை வரைந்தேன், பெரியவர்கள் புரிந்துகொள்ளும் வகையில். அவர்களுக்கு எப்போதுமே விளக்கங்கள் தேவை. படம் எண் 2 இப்படி இருந்தது:

மூடின அல்லது திறந்த மலைப்பாம்புகளின் படங்களை ஒதுக்கிவைத்துவிட்டுப் புவியியல், வரலாறு, கணிதம், இலக்கணம் ஆகியவற்றில் கவனத்தைத் திருப்புமாறு பெரியவர்கள் புத்திமதி கூறினார்கள். இப்படித்தான் ஓவியம் வரையும் மகத்தான தொழிலொன்றை ஆறு வயதிலேயே கைவிட்டேன். நான் வரைந்த படங்கள் எண் 1, எண் 2 ஆகியவற்றின் தோல்வியால் மனமுடைந்துபோனேன். பெரியவர்கள் ஒருபோதும் எதையும் தாங்களாகவே புரிந்து கொள்வதில்லை. எப்போதும் ஓயாமல் விளக்கங்களைத் தருவது குழந்தைகளுக்குச் சலிப்பாக இருக்கிறது.

அதனால் வேறு தொழிலை நான் தேர்ந்தெடுக்க வேண்டியதாகிவிட்டது. விமானம் ஓட்டக் கற்றுக்கொண்டேன். உலகத்தின் எல்லாப் பகுதிகளிலுமே கொஞ்சம் பறந்தேன். உண்மையில் புவியியல் எனக்குக் கைகொடுத்தது. பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அரிசோனாவா அல்லது சீனாவா என்று வேறுபடுத்தத் தெரிந்துகொண்டேன். இரவில் தடம் மாறிவிடும்போது, இது மிகவும் உபயோகமானது.

இப்படித்தான் என் வாழ்க்கையின் போக்கில், பல புத்திசாலி மனிதர்களுடன் பல தொடர்புகள் கிடைத்திருக்கின்றன. பெரியவர்களுடன் நான் நிறையவே பழகியிருக்கிறேன். அவர்களை மிக அருகாமையிலிருந்து பார்த்திருக்கிறேன். இதனால் என் அபிப்பிராயம் ஒன்றும் அவ்வளவாக உயர்ந்துவிடவில்லை.

கொஞ்சம் தெளிவுள்ளவர்போல் எனக்குத் தோன்றிய யாரையாவது நான் சந்திக்க நேர்ந்தால், நான் எப்போதும் பாதுகாத்துவைத்திருந்த என்னுடைய படம் எண் 1ஐ அவரிடம் காட்டிச் சோதித்துப்பார்ப்பேன். உண்மையிலேயே அவர் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவரா என்று அறிந்துகொள்ள விரும்புவேன். ஆனால் அவர் அதே பதிலைத்தான் கூறுவார்: 'இது ஒரு தொப்பி'. எனவே, அவர்களிடம் மலைப்பாம்புகளைப் பற்றியோ, ஆள்புகாக் காடுகளைப்பற்றியோ விண்மீன்களைப்பற்றியோ பேசுவதில்லை. அவர்களுக்கு நானும் விட்டுக்கொடுக்க ஆரம்பித்தேன். பிரிட்ஜ், கோல்ஃப் பற்றியும், அரசியல்பற்றியும், ஆடையணிகளைப்பற்றியும் பேசப் பழகிக்கொண்டேன். இவ்வளவு விவேகமான ஒருவரைத் தெரிந்துகொண்டதில் அந்தப் பெரியவர்களுக்கு மகிழ்ச்சி.

II

ஆறு ஆண்டுகளுக்குமுன் என் விமானம் பழுதடைந்து சுகாரா பாலைவனத்தில் இறங்கும்வரை, என் வாழ்க்கை இவ்விதமாக, உண்மையான பேச்சுத் துணைக்கு யாருமில்லாமல் தனிமையில் கழிந்துகொண்டிருந்தது. என் விமானத்தின்

மோட்டாரில் ஏதோ ஒன்று உடைந்துவிட்டிருந்தது. என்னோடு மெக்கானிக்கும், பயணிகளும் இல்லாததால் பழுதுபார்க்கும் இக்கடினமான வேலையில் வெற்றிபெறத் தன்னந்தனியாக முயன்றுகொண்டிருந்தேன். எனக்கு அப்போது வாழ்வா சாவா என்ற பிரச்சினை. எட்டே நாட்களுக்குக் குடிக்கத் தேவையான தண்ணீர் மட்டுமே என்னிடமிருந்தது.

மனிதர் நடமாடும் பிரதேசத்தை விட்டு, ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் அங்கே, முதல் நாள் இரவு நான் மண்ணில் படுத்து உறங்கிவிட்டேன். கடலின் நடுவே கரை தேடித் தெப்பத்தில் மிதப்பவனைக் காட்டிலும் நான் தனிமையில் விடப்பட்டிருந்தேன். விடியலில் ஒரு விநோதமான சின்னக் குரல் என்னை எழுப்பியதும் நான் எவ்வளவு வியப்படைந்திருப்பேன் என்பதை நீங்களே கற்பனைசெய்துபாருங்களேன்.

— தயவுசெய்து... எனக்கு ஒரு ஆட்டுக்குட்டி வரைந்து கொடு!

— என்னது!

— ஒரு ஆட்டுக்குட்டி வரைந்துகொடு...

என்னை மின்னல் தாக்கியதுபோல் துள்ளிக் குதித்தேன். கண்ணை நன்றாகக் கசக்கினேன். நன்றாகப் பார்த்தேன். அற்புதமான ஒரு சின்னஞ் சிறுவன் என்னைத் தீவிரமாகக் கூர்ந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இதோ, அவன் உருவப் படம். இதைப் பின்னர் நான் முயன்று திருத்தமாக வரைந்தேன். ஆனால் நிச்சயமாக என் படம் அசலைவிட வசீகரத்தில் குறைந்திருந்தது. இது என் தவறல்ல. ஓவியத் தொழிலில் எனக்கிருந்த ஆர்வத்தை என் ஆறாவது வயதிலேயே பெரிய வர்கள் குலைத்துவிட்டார்கள். மூடின அல்லது திறந்த மலைப் பாம்பைத் தவிர வேறு எதையும் வரைய நான் கற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ஆச்சரியத்துடன் அகல விரிந்த கண்களால் என்முன் நின்ற தோற்றத்தைப் பார்த்தேன். மனிதர் நடமாடும் பிரதேசத்திற்கு ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் நான் இருந்தேன். என்பதை மறந்துவிடாதீர்கள். ஆனால் என் சின்னப் பயலோ வழிதவறி விட்டவனாகவோ, களைத்துச் சோர்ந்தவனாகவோ, பசியால்

வாடியவனாகவோ, தாகத்தால் நா வறண்டவனாகவோ, பயத்தால் நடுங்கியவனாகவோ தோன்றவில்லை. அவனைப் பார்க்கும்போது வழிதவறிய சிறுவனுக்குரிய அறிகுறி எதுவும் இல்லை. அதுவும் மனிதர் நடமாடும் பிரதேசத்தை விட்டு ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால். முடிவில், எனக்குப் பேசச் சக்தி வந்ததும்,

— வந்து... நீ இந்த இடத்தில் என்ன செய்துகொண்டிருக்கிறாய்? என்று கேட்டேன்.

மிக முக்கியமானதைக் கேட்பதுபோல், மீண்டும் மென்மையாக,

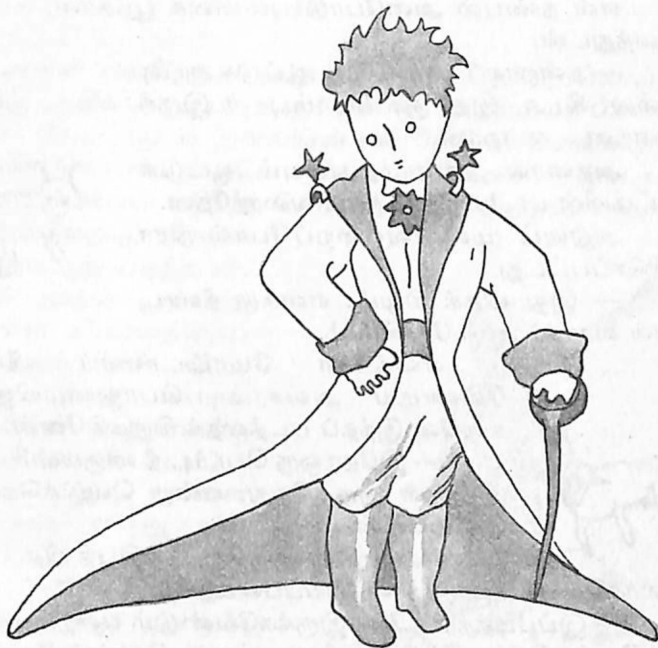
— தயவுசெய்து... ஒரு ஆட்டுக்குட்டி வரைந்துகொடு, என்று என்னிடம் கேட்டான்.

ஒரு புதிரின் ஆளுமை மிதமிஞ்சி இருக்கும்போது பணியாமல் இருக்க முடியவில்லை. மனிதர் நடமாடும் பிரதேசத்தை விட்டு ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால் மரணத்தின் வாயிலில் நின்றுகொண்டிருக்கும்போது எனக்கு இது அபத்தமாய்த் தோன்றினாலும், என் சட்டைப் பையிலிருந்து தாளையும் பேனாவையும் எடுத்தேன். அப்போதுதான் எனக்கு நினைவுக்கு வந்தது. நான் புவியியல், வரலாறு, கணிதம், இலக்கணம் ஆகியவற்றை மட்டுமே பயின்றிருந்தேன். அந்தச் சின்னப் பயலிடம் (சற்று எரிச்சலுடன்) எனக்குப் படம் வரையத் தெரியாது என்று சொன்னேன். அவன் பதில் அளித்தான்:

— பரவாயில்லை, எனக்கு ஒரு ஆட்டுக்குட்டி வரைந்து கொடு.

நான் என்றுமே ஆட்டுக்குட்டியை வரைந்ததில்லை. எனவே அவனுக்காக மறுபடியும் என்னால் வரைய முடிந்த அந்த இரண்டு படங்களில் ஒன்றைத் திரும்பவும் வரைந்தேன். அது மூடின மலைப்பாம்பின் படம். அந்தக் குட்டி இளவரசனின் பதிலைக் கேட்டு மலைத்துப்போனேன்:

— வேண்டாம்! வேண்டாம்! மலைப்பாம்பு வயிற்றிலிருக்கும் யானை எனக்கு வேண்டாம். மலைப்பாம்பு மிகப் பயங்கரமானது. யானையோ மிகப் பெரியது. என் இருப் பிடமோ மிகச் சிறியது. எனக்கு ஆட்டுக்குட்டிதான் தேவை.

இதோ அவன் உருவப்படம். இதைப் பின்னர் நான் முயன்று
திருத்தமாக வரைந்தேன்.

ஒரு ஆட்டுக் குட்டி வரைந்துகொடு.

ஆக, வரைந்தேன்.

அதை உற்றுநோக்கிவிட்டு,

— வேண்டாம்! இது ஏற்கனவே மிக நோஞ்சானாக இருக்கிறது. இன்னொன்று வரை, என்றான்.

நான் வரைந்தேன்.

என் நண்பன் அன்போடு புன்னகை பூத்தான், தாராள மனத்துடன்:

— நன்றாகப் பார்... இது ஆட்டுக் குட்டி யல்ல, கிடா. இதற்குக் கொம்புகள் இருக் கின்றன... என்றான்.

அதனால், நான் மறுபடியும் ஆட்டுக் குட்டியின் படத்தைத் திருத்தி வரைந்தேன்.

அதுவும் முன்னவற்றைப்போல் நிரா கரிக்கப்பட்டது.

— இது மிகக் கிழம். எனக்கு நீண்ட நாள் வாழும் ஆடு வேண்டும்.

எனக்கோ மோட்டாரைப் பிரிக்க வேண்டிய அவசரம். பொறுமையிழந்து உடனே இந்தப் படத்தைக் கிறுக்கினேன்.

— இதோ ஒரு பெட்டி. நீ விரும்பும் ஆடு இதனுள் இருக்கிறது, என்று வெடுக்கென்று சொன்னேன்.

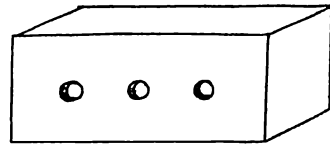
என் சின்னஞ்சிறு நீதிபதியின் முக மலர்ச்சியைக் கண்டு நான் வியப்படைந்தேன்.

— இப்படித்தான் அது இருக்கவேண்டும் என்று ஆசைப் பட்டேன்! இந்த ஆட்டுக்கு நிறையப் புல் வேண்டியிருக்கும் என்று நினைக்கிறாயா?

— ஏன்?

— ஏனென்றால் என் இருப்பிடம் மிகச் சிறியது...

— நிச்சயமாக அது போதும். குட்டி ஆட்டைத்

தான் உனக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

அவன் படத்தைக் குனிந்து பார்த்தான்.

— இவ்வளவு சின்னதாகவா!... அடடே! இது தூங்கி விட்டதே...

இவ்வாறுதான் குட்டி இளவரசன் எனக்கு அறிமுகமானான்.

III

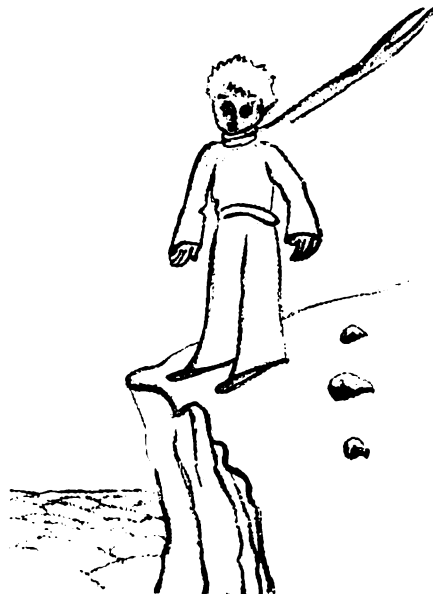
அவன் எங்கிருந்து வந்தான் என்று தெரிந்துகொள்ள எனக்கு அதிக நேரம் பிடித்தது. என்னிடம் நிறையக் கேள்விகளைக் கேட்ட குட்டி இளவரசன் என் கேள்விகளைக் காதில் வாங்கிக்கொண்டதாகவே தோன்றவில்லை. இங்கும் அங்குமாக அவன் உதிர்த்த சொற்கள் சிறிது சிறிதாக எனக்கு எல்லாவற்றையும் விளங்க வைத்தன. இப்படித்தான், அவன் முதல் முதலாவதாக என் விமானத்தைப் பார்த்ததும் (என் விமானத்தை நான் வரைய மாட்டேன், அது எனக்கு மிகச் சிக்கலான படம்).

— இது என்ன பொருள், என்று என்னிடம் கேட்டான்.

— இது பொருள் இல்லை. இது பறக்கும். இது ஒரு விமானம். இது என் விமானம்.

நான் பறப்பேன் என்பதை அவனுக்கு அறிவித்ததில் எனக்குப் பெருமை. உடனே,

— என்ன? நீ

வானத்திலிருந்து விழுந்தவனா, என்று மகிழ்ச்சி பொங்கக் கூறினான்.

— ஆமாம், என்றேன், அடக்கத்துடன்.

— என்ன விந்தை இது...

குட்டி இளவரசன் கலகலவென்று அழகான சிரிப்பு பொன்றை உதிர்த்தான். அது எனக்கு அதிக எரிச்சலை உண்டாக்கியது. எனக்கேற்படும் கஷ்டங்களை மற்றவர்கள் வேசாக எடுத்துக்கொள்வதை நான் விரும்புவதில்லை. பிறகு,

— அப்படியென்றால் நீகூட வானத்திலிருந்துதான் வருகிறாய். உன் கிரகம் எது? என்று கேட்டான்.

அவன் அங்கு இருந்ததின் புதிரில் ஒளிக்கீற்று ஒன்று பளிச்சிடக் கண்டேன்.

— அப்படியென்றால் நீ மற்றொரு கிரகத்திலிருந்து வருகிறாயா? என்று பளிச்சென்று கேட்டேன்.

ஆனால், அதற்கு அவன் பதில் எதுவும் கூறவில்லை.

— உன்னால் நிச்சயமாக வெகு தொலைவிலிருந்து இதன்மூலம் வரமுடியாது... என்று என் விமானத்தைப் பார்த்துக்கொண்டே தலையை மெதுவாக ஆட்டினான்.

அவன் நீண்ட நேரம் கனவு உலகத்தில் ஆழ்ந்து விட்டான். பிறகு, என் ஆட்டைச் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்து, அந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பார்த்து மகிழ்வதில் மூழ்கிவிட்டான்.

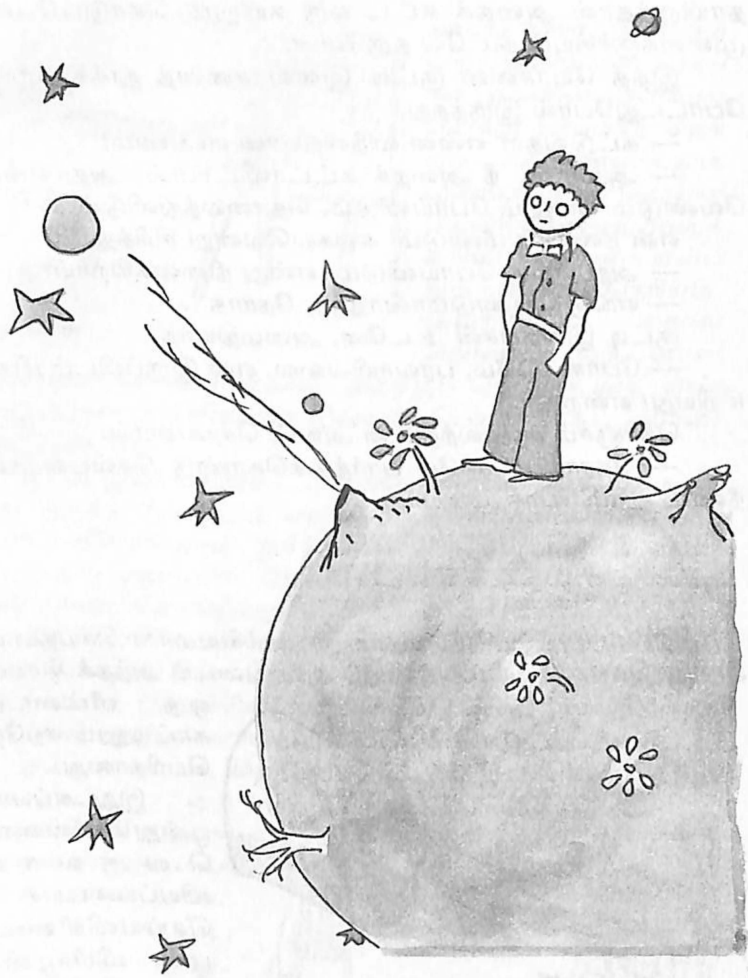
'மற்ற கிரகங்கள்' என்ற தொடரால் அரைகுறையாக வெளிப்பட்ட ரகசியம் என்னை எவ்வாறு சுண்டி இழுத்திருக்கும் என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள். அது பற்றி மேலும் அறிந்துகொள்ள முயன்றேன்.

— எங்கிருந்து வருகிறாய், என் சின்னப் பயலே? உன் இருப்பிடம் என்பது எங்கே இருக்கிறது? என் ஆட்டை எங்கே எடுத்துச்செல்ல விரும்புகிறாய்?

தியானத்தையொத்த மௌனத்திற்குப் பிறகு, அவன் சொன்னான்:

— பெட்டியோடு எனக்குக் கொடுத்ததில் என்ன வசதியென்றால், இரவில் அது வீடாகப் பயன்படும்.

— ஆமாம், உண்மைதான். நீ அதனிடம் அன்பாக இருப்ப

சிறுகோள் பி. 612 இல் குட்டி இளவரசன்

தாயிருந்தால் அதைக் கட்ட ஒரு கயிறும் கொடுப்பேன்.
முளைக்குச்சியும் கூடவே தருவேன்.

இந்த யோசனை குட்டி இளவரசனைத் தூக்கிவாரிப்
போட்டதுபோல் இருந்தது.

— கட்டுவதா? என்ன விந்தையான எண்ணம்!

— ஆமாம், நீ அதைக் கட்டாவிட்டால் அது எங்கு
வேண்டுமானாலும் போய்விடும், தொலைந்துவிடும்...

என் நண்பன் மீண்டும் கலகலவென்று சிரித்தான்.

— அது எங்கு போய்விடும் என்று நினைக்கிறாய்?

— எங்கு வேண்டுமானாலும், நேராக ...

குட்டி இளவரசன் உடனே, அமைதியாக,

— போகட்டுமே, பரவாயில்லை. என் இருப்பிடம் மிகச்
சிறியது! என்றான்.

கொஞ்சம் சஞ்சலத்துடன் அவன் சொன்னான்:

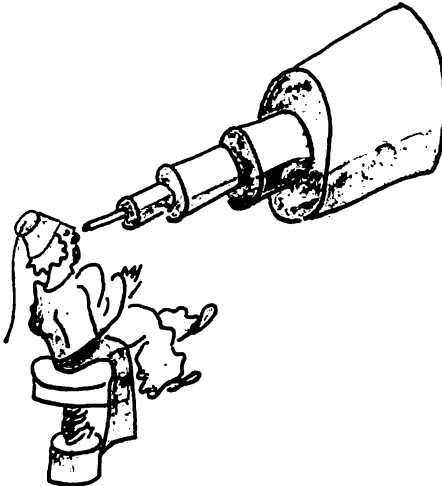
— நேராக மட்டுமே பார்த்துக்கொண்டு செல்பவர்கள்
நீண்ட தூரம் போக முடியாது...

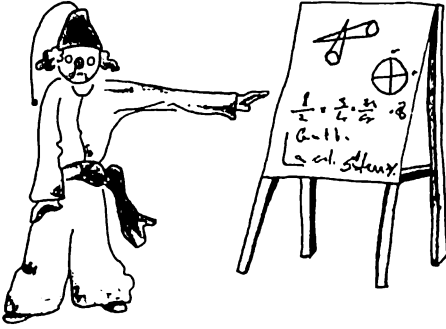
IV

இவ்வாறு இரண்டாவது மிக முக்கியமான செய்தியை
அறிந்துகொண்டேன்: அதாவது, அவனுடைய அந்தக் கிரகம்

ஒரு வீட்டைக்
காட்டிலும் சற்றே
பெரிதானது!

இது அப்படி
ஒன்றும் என்னை
வெகு வாக
வியப்படையச்
செய்யவில்லை.
பூமி, வியாழன்,
செவ்வாய், வெள்ளி
போன்ற பெய
ரிடப்பட்ட கிரகங்

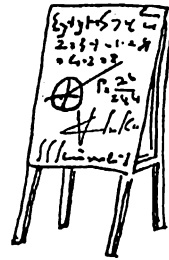
களைத் தவிர இன்னும் நூற்றுக்கணக்கான கிரகங்கள் இருக்கின்றன என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். மிக நுண்ணியதாக விளங்குவதால் தொலை நோக்கியில் அவற்றைக் காண்பது கடினம் என்பதும் எனக்குத் தெரியும். அவற்றில் ஏதாவ தொன்றை ஒரு வான

வியலாளன் கண்டுபிடித்தால், அதற்குப் பெயராக ஒரு எண் கொடுப்பான். உதாரணமாக, இவ்வாறு பெயரைச் சூட்டுவான்: 'சிறுகோள் 3251.'

குட்டி இளவரசனுடைய கிரகம் சிறுகோள் பி. 612 ஆகத் தான் இருக்க வேண்டும் என்பதற்குச் சரியான காரணங்கள் உண்டு. ஏனென்றால் இக்கிரகம் 1909இல் துருக்கி வான வியலாளன் ஒருவனின் தொலைநோக்கியில் ஒரே ஒரு முறை மட்டும்தான் தோன்றியது.

அவன் உடனே அகில உலக வானவியலாளர் மாநாட்டில் தன் கண்டுபிடிப்புக்கு நீண்டதொரு விளக்கத்தைத் தந்தான். ஆனால் யாரும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை. அவன் அணிந்திருந்த ஆடைதான் அதற்குக் காரணம். பெரியவர்களே இப்படித்தான்.

நல்லகாலமாக, சிறுகோள் பி. 612இன் கௌரவத்தை நிலைநாட்ட, ஒரு கொடுங்கோல் துருக்கி மன்னன் தன் குடிமக்களுக்கு மரண தண்டனையைக் காட்டி, ஐரோப்பிய ஆடைகளை அணியும்படிக் கட்டளையிட்டான். கச்சிதமான ஆடையணிந்து 1920இல் அந்த

வானவியலாளன் அதே விளக்கத்தை மறுபடியும் தந்தான். இம்முறை எல்லோரும் அவன் கருத்தை ஏற்றுக்கொண்டனர்.

சிறுகோள் பி. 612பற்றி நான் உங்களுக்கு இவ்வளவு விளக்கங்களைக் கதையாகக் கூறியதும், அதன் எண்ணை அறிவித்ததும் பெரியவர்களுக்காகத்தான். பெரியவர்களுக்கு எண்கள் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒரு புதிய நண்பனைப் பற்றி நீங்கள் அவர்களிடம் பேச நேர்ந்தால், அவர்கள் முக்கியமானவற்றைப்பற்றி ஒருபோதும் விசாரிப்பதே இல்லை. "அவன் குரல் எப்படி இருக்கும்? அவனுக்குப் பிடித்த விளையாட்டுகள் என்ன? அவன் பட்டாம்பூச்சிகளைச் சேகரிக்கிறானா?" என்று உங்களிடம் ஒருபோதும் கேட்கவே மாட்டார்கள். "அவன் வயது என்ன? அவனுக்கு உடன்பிறந்தவர்கள் எத்தனை பேர்? அவன் எடை என்ன? அவனுடைய அப்பா எவ்வளவு சம்பாதிக்கிறார்?" என்று உங்களை விசாரிப்பார்கள். அப்போதுதான் அவனைத் தெரிந்துகொண்டதாக நினைக்கிறார்கள். நீங்கள் பெரியவர்களிடம் "நான் செங்கல் லால் கட்டப்பட்ட ஒரு அழகிய வீட்டைப் பார்த்தேன். பலகணியில் கொத்துக் கொத்தாக மெரேனியம் மலர்கள் இருந்தன. கூரைமேல் புறாக்கள் இருந்தன..." என்று சொன்னால், அவர்கள் அவ்வீட்டைக் கற்பனைக் கண்ணால் காணச்சக்தியற்றவர்களாக இருப்பார்கள். அவர்களுக்கு "நான் லட்ச ரூபாய் மதிப்புள்ள ஒரு வீட்டைப் பார்த்தேன்" என்று தான் சொல்ல வேண்டும். உடனே, "என்ன அழகு" என்று வாய்பிளப்பார்கள்.

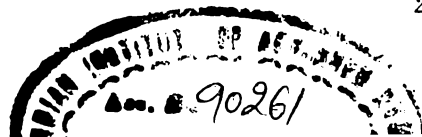
இது போன்றுதான், "குட்டி இளவரசன் இருந்தான் என்பதற்கு ஆதாரம் தர வேண்டுமென்றால், அவன் அழகு என்னைக் கவர்ந்தது, அவன் சிரித்தான், அவன் ஓர் ஆடு வேண்டும் என்று கேட்டான். ஒருவன் ஆடு வேண்டும் கேட்பது அவன் இருந்தான் என்பதற்கு நிரூபணம்" என்று சொல்லுவோமானால் அவர்கள் முகத்தைச் சுளித்துவிட்டு, உங்களைக் குழந்தையாய் பாவிப்பார்கள். இதை விட்டுவிட்டு, "அவன் எந்தக் கிரகத்திலிருந்து வந்தானோ, அதன் பெயர் சிறுகோள் பி.612" என்று சொல்லிப்பாருங்கள். உடனே நம்பிவிடுவார்கள். அவர்கள் அப்படித்தான். இதற்காக

அவர்களிடம் கோபித்துக்கொள்ளக் கூடாது. குழந்தைகள் விட்டுக்கொடுத்துவிட வேண்டும்.

ஆமாம், வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்ளும் நாமோ எண்களை ஏளனமாகக் கருதுகிறோம்! இந்தக் கதையை ராஜா-ராணி கதைபோலத்தான் துவக்க விரும்பினேன்.

“முன்னொரு காலத்தில், ஒரு குட்டி இளவரசன் இருந்தான். அவன் தன்னைவிடச் சற்றே பெரியதென்று சொல்லும் படியான ஒரு சிறிய கிரகத்தில் வசித்துவந்தான். அவனுக்கு ஒரு நண்பன் வேண்டியிருந்தது...” இப்படித்தான் சொல்ல விரும்பினேன். வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொள்கிறவர்களுக்கு இதுதான் உண்மையாக இருப்பதுபோல் தோன்றும்.

என் புத்தகத்தை மற்றவர்கள் மேம்போக்காகப் படிப்பதை நான் விரும்பவில்லை. பழைய நினைவுகளைக் கதையாகச் சொல்வதில் மிகுந்த துயரத்தை உணர்கிறேன். என் நண்பன் அவனுடைய ஆட்டோடு சென்று ஆண்டுகள் ஆறு ஓடிவிட்டன. அவனை இங்கு சித்தரிக்க முயற்சிப்பதன் காரணம் அவனை மறக்காமலிருக்கத்தான். ஒரு நண்பனை மறப்பது என்பது வருந்தத்தக்கது. நண்பன் எல்லோருக்கும் கிடைப்பதில்லை. நானும் எண்களில் ஈடுபாடுள்ள பெரியவர்கள் போலவே இருந்திருக்கலாம். அதற்காகத்தான் வர்ணப் பெட்டியையும், பென்சில்களையும் வாங்கினேன். ஆறு வயதிலேயே மூடின, திறந்த மலைப்பாம்புகளைத் தவிர வேறு முயற்சிகள் செய்யாமல் விட்டுவிட்டதால், இந்த வயதில் மறுபடியும் படம் வரைவதில் கவனம் செலுத்துவதும் கடினம்! கூடுமானவரை தத்ரூபமாக வரைய நிச்சயம் முயல்வேன். அதில் வெற்றி பெறுவேன் என்று மட்டும் தீர்மானமாகச் சொல்ல முடியாது. ஒன்று அமையும், மற்றொன்று அமையாமல் போகும். சில நேரங்களில் சரியான அளவை வரைவதில் தவறிவிடுகிறேன். ஒரு படத்தில் குட்டி இளவரசன் உயரமாக இருப்பான். இன்னொரு படத்தில் குள்ளமாக இருப்பான். அவனுடைய ஆடைகளின் நிறத்தைப்பற்றிக்கூட எனக்குத் தயக்கம். என்னால் இயன்றவரை தட்டுத்தடுமாறி வரைவேன். முக்கியமான சில விவரங்களில் மட்டும் நான் தவறு செய்து விடலாம். அதற்காக என்னை நீங்கள் மன்னித்தேயாக

வேண்டும். என் நண்பன் எனக்கு ஒரு போதும் விளக்கங்களைத் தந்ததில்லை. அவனைப் போலவே நானும் என்று எண்ணியிருக்கலாம். ஆனால் துரதிருஷ்டவசமாக, பெட்டிகளினுள் இருக்கும் ஆடுகளைப் பார்க்க எனக்குத் தெரிவதில்லை. நானும் ஒருவேளை பெரியவர்கள் போல் கொஞ்சம் ஆகிவிட்டேன் போலும். எனக்கும் வயதாகியிருக்க வேண்டும்.

V

ஒவ்வொரு நாளும் அவனுடைய கிரகத்தைப்பற்றியும், அவன் புறப்பட்டதைப்பற்றியும், பயணத்தைப்பற்றியும் ஏதாவது கொஞ்சம் அறிந்துகொண்டேன். பேச்சில் தற்செயலாக அவன் சொன்னது மூலம் இவை மென்மையாக வெளிப்பட்டன. இந்த மாதிரிதான் மூன்றாம் நாள் பவோபாப் மரங்களின் பயங்கர ஆபத்தைப்பற்றி அறிந்தேன்.

இம்முறையும் ஆட்டின் தயவால்தான். ஏனென்றால், திடீரென்று குட்டி இளவரசனுக்கு ஒரு பலத்த சந்தேகம் ஏற்பட்டுவிட்டதால்,

— ஆமாம், ஆடுகள் செடிகளை மேய்ந்துவிடுமல்லவா? என்று என்னைக் கேட்டான்.

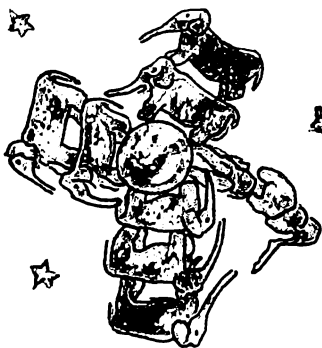
— ஆமாம், மேய்ந்துவிடும்.

— அப்பா, எனக்கு மகிழ்ச்சி.

ஆடுகள் செடிகளை மேயத்தான் வேண்டுமென்பது ஏன் அவ்வளவு அவசியம் என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால்,

— அப்படியென்றால், பவோபாப் மரங்களையும் மேய்ந்து விடும் அல்லவா? என்று அவன் மேலும் கேட்டான்.

பவோபாப் என்ற மரங்கள் செடிகள் இல்லையென்றும், அவை கோபுரம் போன்ற உயரமான மரங்கள் என்றும், யானைக் கூட்டம் ஒன்றை அவன் அழைத்துச் சென்றாலும்,

அந்தக் கூட்டத்தால் ஒரு பவோபாப் மரத்தைக்கூடத் தின்று தீர்க்க முடியாது என்றும் குட்டி இளவரசனுக்கு விளக்கினேன்.

யானைக் கூட்டம் என்ற படிமம் அவனைக் கலகல வென்று சிரிக்கவைத்தது.

— யானைகளை ஒன்றன்மேல் ஒன்றாக அடுக்க வேண்டும்...

— மரங்களாவதற்கு முன்பே பவோபாப் செடிகளாகத் தான் இருக்கின்றன, என்று கூடவே விவேகத்தோடு குறிப்பிட்டான்.

— நீ சொல்வது சரிதான். ஆனால் பவோபாப் செடிகளை உன்னுடைய ஆடுகள் மேய வேண்டும் என்று நீ ஏன் விரும்புகிறாய்?

“அது அப்படித்தான்” என்று நடந்துதீர வேண்டிய காரியம்போல் பதிலளித்தான். இந்தப் பிரச்சினையை எனக்குள்ளாகவே தனியே விளக்கிக்கொள்ள என் மூளைக்கு நிறைய வேலைகொடுக்க வேண்டியிருந்தது.

நல்ல தாவரங்களும் களைகளும் எல்லாக் கிரகங்களிலும்

இருப்பதுபோலக் குட்டி இளவரசனுடைய கிரகத்திலும் இருந்தன. இதனால் நல்ல தாவரங்களுக்கு நல்வித்துகளும், களைகளுக்குத் தீய வித்துகளும் உண்டு என்பது தெளிவாகும். ஆனால் வித்துகள் கண்களுக்குப் புலனாவதில்லை. அவற்றில் ஏதாவது ஒன்றிற்கு விழித்தெழுகிற விருப்பம் வரும்வரை பூமியின் ரகசியத்தில் ஆழ்ந்துறங்கும். பின்னர், அது தன்னை நீட்டித்துக் கண்ணைப் பறிக்கும், தொல்லை தராத கொழுந்தாகச் சூரியனை நோக்கி மெதுவாக வளரும்.

அது முள்ளங்கி அல்லது ரோஜாவின் கொழுந்தாக இருந்தால் தன்னிச்சையாக வளர விட்டுவிடலாம். ஆனால், அதுவே நச்சுத் தாவரமாயிருந்தால், அதை அடையாளம் கண்டுகொண்டதும் உடனே களைந்துவிட வேண்டும். அன்றியும், குட்டி இளவரசனின் கிரகத்தில் பயங்கரமான வித்துகள் இருந்தன... அவைதான் பவோபாப் மரங்களின் வித்துகள். கிரகத்தின் மண் அவற்றால் பாழ்ப்பட்டுக் கிடந்தது. மேலும், ஒரு பவோபாப் மரத்தை அழிப்பதில் காலந் தாழ்த்தினால் பிறகு என்றென்றும் அழிக்க முடியாது. கிரகம் முழுவதும் பரவிவிடும். வேர்கள் கிரகத்தை ஊடுருவித் துளைத்துவிடும். கிரகம் சிறியதாக இருந்து, பவோபாப் மரங்கள் மிகவும் அதிகமாகப் பெருகிவிட்டால், கிரகமே வெடித்துச் சிதறிவிடும்.

“இது கட்டுப்பாட்டுப் பிரச்சினை. காலையில் எழுந்து நாம் காலைக்கடனை முடித்தவுடன் கிரகத்திற்கும் கவனமாகக் காலைக்கடனைச் செய்விக்க வேண்டும். ரோஜாக் கன்றைப் போலவே இருக்கும் பவோபாப் கன்றுகளை இனங்கண்டு இடைவிடாமல் பிடுங்கி எறிவதைக் கட்டாயமாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அதிகச் சலிப்பூட்டும் வேலைதான்; ஆனால் மிகவும் எளிதானது” என்று பின்னர் எனக்கு அவன் கூறினான்.

இதை என் நாட்டுக் குழந்தைகளின் மனதில் நன்றாகப் பதியவைக்க ஓர் அழகிய படத்தை வரைய மிகக் கவனமாக முயலும்படி ஒருநாள் அவன் எனக்கு அறிவுரை சொன்னான். “என்றாவது ஒருநாள் அவர்கள் பயணம்செய்ய நேர்ந்தால், இது அவர்களுக்கு உதவும். தன் வேலையை ஒத்திப் போடு

பவோபாப் மரங்கள்

வதால் சில சமயங்களில் ஒன்றும் குடிமுழுக்கப்போவ தில்லை. ஆனால் பவோபாப் பொருத்தமட்டில் பேரழிவுதான் ஏற்படும். நான் அறிந்த கிரகத்தில் ஒரு சோம்பேறி வாழ்ந்தான். அவன் மூன்று பவோபாப் மரங்களைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிட்டான்...’’

குட்டி இளவரசன் கூறிய அடையாளங்களை வைத்து அந்தக் கிரகத்தை வரைந்தேன். உபதேசம் செய்யும் பாணியில் பேசுவது எனக்கு அறவே பிடிக்காது. பவோபாப் ஏற்படுத்தும் அபாயம் யாருக்கும் அவ்வளவாகத் தெரிவதில்லை. அதனால் விளையும் ஆபத்துகளோ ஏராளம். என்னுடைய அடக்கமான சுபாவத்தை இம்முறை மட்டும் தவிர்த்துவிடுகிறேன். ‘‘குழந்தைகளே! பவோபாப் மரங்களிடம் விழிப்புடன் இருங்கள்!’’ என்று எச்சரிக்கிறேன். நீண்ட காலமாகவே எனக்கும் தெரியாத ஓர் ஆபத்தைப் பக்கத்தில் வைத்திருந்த என் நண்பர்களை எச்சரிப்பதற்காக இப்படத்தை மிகவும் உன்னிப்பாக முனைந்து வரைந்தேன். நான் கொடுத்த அறிவுரை பயனுள்ளது. உங்களுக்கு இப்படியும் ஒரு கேள்வி எழலாம்: இப்புத்தகத்தில் மற்ற படங்கள் பவோபாப் மரங்களின் படத்தைப்போல் ஏன் இவ்வளவு அற்புதமாக இல்லை? இதற்குப் பதில் சொல்வது மிக எளிது: நான் வரைந்துபார்த்தேன், ஆனால் வெற்றி கிட்டவில்லை. பவோபாப் மரங்களை வரையும்போது ஓர் உத்வேகத்தால் உந்தப்பட்டிருந்தேன்.

VI

ஆகா! குட்டி இளவரசனே! சிறிது சிறிதாகத்தான் உன் சோகமான சின்ன வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொண்டேன். சூரிய அஸ்தமனம் தந்த இனிமை ஒன்றுதான் இவ்வளவு காலமாக உன் பொழுதுபோக்காக இருந்திருக்கிறது. நான்காம் நாள் காலையில் நீ இவ்வாறு சொன்ன பிறகுதான் எனக்குப் புதிதாக விளங்கிற்று:

— சூரிய அஸ்தமனம் என்றால் எனக்கு உயிர். நாம் போய் சூரியன் மறைவதைப் பார்ப்போம்...

— ஆனால், அதற்குப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்..

— எதற்குப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்?

— சூரியன் மறைவதற்காக.

நீ முதலில் மிகவும் வியப்படைந்து நின்றாய். பின்னர், நீயாகவே சிரித்துக்கொண்டாய்.

— நான் என் கிரகத்தில் இருப்பதாகவே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன்! என்று என்னிடம் சொன்னாய்.

உண்மைதான். அமெரிக்காவில் நண்பகல் என்றால், பிரான்சில் சூரியன் மறைகிறான் என்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். ஒரு நொடியில் நாம் பிரான்சுக்குப் போய்விட்டால் போதும், சூரியன் மறைவதைக் காணலாம். ஆனால், துரதிருஷ்டவசமாக, பிரான்ஸ் அதிகத் தொலைவில் இருக்கிறது. உன்னுடைய சின்னஞ்சிறு கிரகத்திலோ, நீ உன் இருக்கையைச் சில அடிகள் நகர்த்தினால் போதும். நீ விரும்பும்போதெல்லாம் சூரிய அஸ்தமனத்தைக் கண்டு களிப்பாய்...

— ஒரே நாளில் நாற்பத்து மூன்று முறை சூரியன் அஸ்த மிப்பதை நான் கண்டேன்!

சற்று நேரத்திற்குப் பிறகு நீ சொன்னாய்:

— உனக்குத் தெரியுமா... ஆழ்ந்த துக்கத்தில் இருக்கும் போது சூரிய அஸ்தமனங்கள் மனத்துக்குப் பிடித்திருக்கிறது...

— அந்த நாற்பத்து மூன்று - முறை நாளில் நீ அவ்வளவு துக்கமாக இருந்தாயா?

ஆனால், குட்டி இளவரசன் பதிலளிக்கவில்லை.

VII

ஐந்தாவது நாள், எப்போதும்போல் இந்த முறையும் ஆட்டின் உதவியால் குட்டி இளவரசனுடைய வாழ்க்கையின் இந்த ரகசியமும் எனக்குப் புலப்பட்டது. நீண்ட நேரம் மெளனமாகச்சிந்தித்த பிரச்சினைக்கு விடைகண்டவன்போல், எவ்விதப் பீடிகையுமின்றி என்னிடம் திடுமெனக் கேட்டான்:

— ஆடு செடிகளை மேயுமானால், மலர்களைக்கூடத் தின்றுவிடும் அல்லவா?

— ஆடு, பார்ப்பதையெல்லாம் தின்றுவிடும்.

— முள் நிறைந்த மலர்களைக்கூடவா?

— முள் நிறைந்த மலர்களைக்கூடத்தான்.

— அப்படியானால், முட்கள், அவற்றால் என்ன பயன்? அது எனக்குத் தெரியவில்லை. அச்சமயத்தில் என்மோட்டாரில் இறுகப் பற்றிக்கொண்டிருந்த இரும்பு முளையைக் கழற்று வதில் கவனமாக இருந்தேன். அந்நேரம் கவலை என்னை அரித்துக்கொண்டிருந்தது. ஏனெனில் மோட்டாரின் பழுது நிலை மிகவும் சிக்கலானதுபோல் தோன்றியது. குடிக்க இருந்த தண்ணீரும் குறைந்துகொண்டே வந்தது, நிலைமை இன்னும் மோசமாகிவிடும் என்று பயமுறுத்திற்று.

— முட்கள் அவற்றால் என்ன பயன்?

ஒருமுறை கேட்டுவிட்டால், அந்தக் கேள்வியை ஒருபோதும் குட்டி இளவரசன் விட்டதில்லை. இரும்பு முளை எனக்குத் தந்த எரிச்சலால் ஏதோ ஒரு பதிலைத் தந்தேன்:

— முட்கள், எதற்கும் பயன்படுவதில்லை. மலர்களுக்கே உரிய துர்புத்திதான்!

— அப்படியா!

சற்றுநேர மெளனத்திற்குப்பின், வன்மம் கொண்டவன் போல் சொற்களை என்மீது வீசி எறிந்தான்:

— உன்மீது எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை! மலர்கள்

பலவீனமானவை. அவை குழந்தையுள்ளம் கொண்டவை. அவை தங்களால் இயன்றவரைத் தங்களையே தைரியப் படுத்திக் கொள்கின்றன. முட்கள் இருந்தால் பயங்கரமாகத் தோற்ற மளிக்கலாம் என்று நினைத்துக்கொள்கின்றன...

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை. "இந்த இரும்பு முளை மட்டும் இன்னும் தொடர்ந்து சவால் விட்டுக் கொண்டிருந்தால், சுத்தியலால் ஒரே அடியில் தகர்த்து எறியப்போகிறேன்" என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன். மறுபடியும் குட்டி இளவரசன் என் சிந்தனையைக் கலைத்தான்:

— நீ நினைக்கிறாயா... மலர்கள்...?

— இல்லை! இல்லை! நான் ஒன்றும் நினைக்கவில்லை! நான் என்னவோ உளறினேன். இப்போது நான் மிக முக்கியமானதில் ஈடுபட்டிருக்கிறேன்!

அவன் துணுக்குற்று நோக்கினான்.

— முக்கியமானதா!

அருவருப்பாக அவனுக்குத் தோன்றும் ஒரு பொருளின் மீது, கையில் சுத்தியலோடும் எண்ணெய்ப் பிசுக்கால் கறுத்த விரல்களோடும் நான் கவிந்திருப்பதைப் பார்த்தான்.

— நீ பெரியவர்களைப்போல் பேசுகிறாய்!

இது என்னைத் தலைகுனியவைத்தது. ஆனால், அவன் இரக்கமே இல்லாமல்,

— நீ எல்லாவற்றையும் குழப்புகிறாய்... கலப்படம் செய்கிறாய்! என்று கூறினான்.

அவன் உண்மையில் சினமுற்றிருந்தான். காற்றில் தன் பொன்னிற மயிர் அசைய, தலையை ஆட்டினான்.

— ஒரு கிரகத்தில் செக்கச் சிவந்த பிரமுகர் ஒருவரை நான் சந்தித்தேன். அவர் ஒருபோதும் மலரை முகர்ந்த தில்லை. விண்மீனை ஒரு போதும் கவனித்ததில்லை. யாரிடமும் அன்பு செலுத்தியதில்லை. கூட்டல் கணக்கைத் தவிர வேறொன்றையும் செய்ததில்லை. நாள் முழுவதும் உன்னைப்போலவே 'நான் ஒரு கண்டிப்பான மனிதன்! நான் ஒரு கண்டிப்பான மனிதன்!' என்று திரும்பத்திரும்பச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார். அதுவே அவரைக் கர்வத்தால் நிமிரவைக்கிறது. ஆனால், அது மனிதனல்ல, காளான்.

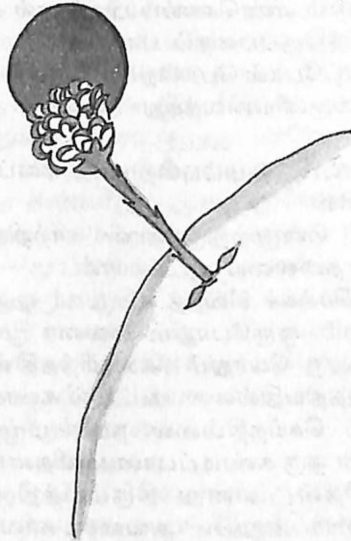
— என்ன?

— ஒரு காளான்!

கோபத்தால் குட்டி இளவரசன்
வெளுத்துப்போயிருந்தான்.

— பல நூறாயிரக்கணக்கான ஆண்டு
களாக மலர்கள் முட்களை உற்பத்தி செய்
கின்றன. பல நூறாயிரக்கணக்கான ஆண்டு
களாக ஆடுகளும் மலர்களை மேய்கின்றன.
அவ்வாறிருக்க, மலர்கள் ஏன் முட்களை
உற்பத்திசெய்கின்றன என்பதைப் புரிந்து
கொள்ள ஆய்வை மேற்கொள்ளுவது இன்றி
யமையாதது இல்லையா? ஆடுகள் - மலர்கள்
போராட்டத்தைக் கவனிப்பது அவசிய
மில்லையா? சிவப்பு மனிதர் செய்கிற
கூட்டல்களைக் காட்டிலும் இது அவசிய
மில்லையா? உலகத்திலே இல்லாத ஒரேமலர்

எனக்கென்றே என்
கிரகத்தில் மட்டும்
இருக்க, அந்த மலரை
ஒருசின்னஆடு ஒருநாள்
காலையில் ஒரேயடியாக
நிர்மூலமாக்கிவிடும்
என்று நினைக்கும்
போது, இது அவசிய
மாகப் படவில்லையா!

அவன் முகம்
சிவந்தது. மறுபடியும்
தொடர்ந்தான்.

— கோடிகோடி
விண்மீன்களுக்கு நடுவே,
தனித்த ஒரு மலர்
இருந்து, அதை யாராவது
ஒருவன் நேசித்தால்,
அவ் விண் மீன் களைக்

காணும்போது அவனுடைய மகிழ்ச்சிக்கு எல்லையே இராது. 'என் மலர் எங்காவது இருக்கும்...' என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொள்வான். ஆனால் அந்த மலரை ஓர் ஆடு மேய்ந்துவிட்டால் அவனுக்கு எல்லா விண்மீன்களும் ஒரேயடியாக அணைந்து விட்டது போலாகும்! எனவே இது அவசியமில்லையா!

அதற்குமேல் அவனால் பேசமுடியவில்லை. திடீரென்று விம்மல்கள் வெடித்தன. இரவு விழுந்திருந்தது. என் ஆயுதங்களை வைத்துவிட்டேன். என் சுத்தியல், என் இரும்பு முளை, என் தாகம், என் மரணம் இவையெல்லாம் ஒரு பொருட்டாக வில்லை. இருப்பதோ, ஒரு விண்மீனில், ஒரு கிரகத்தில், என்னுடைய இந்தப் பூமியில், ஒரு குட்டி இளவரசன் - நான் ஆறுதல் அளிக்க! அவனை என் கைகளில் வாரி எடுத்துக் கொண்டேன். தாலாட்டினேன். "நீ நேசிக்கும் மலருக்கு ஆபத்து எதுவுமில்லை... உன்னுடைய ஆட்டுக்கு நான் ஒரு வாய்ப்பூட்டு வரைந்து தருகிறேன்... உன்னுடைய மலருக்கு நான் ஒரு கவசமும் அணிவித்துவிடுகிறேன்... நான்..." என்ன சொல்வதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. என் இயலாமையை உணர்ந்தேன். எப்படி ஆரம்பிப்பது? அவனை எப்படி அணுகுவது? எப்படி இணைவது? ... அவ்வளவு புரிபடாதது, இந்தக் கண்ணீர் உலகம்.

VIII

அந்த மலரைப்பற்றிய விவரங்களை வெகு விரைவில் தெரிந்து கொண்டேன். ஒரே ஓர் அடுக்கு இதழ்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மிகச் சாதாரண மலர்கள் எப்போதும் குட்டி இளவரசனின் கிரகத்தில் இருந்தன. அவை அதிகமான இடத்தை ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளவில்லை. அவையாருக்கும் இடையூறும் விளைவிக்க

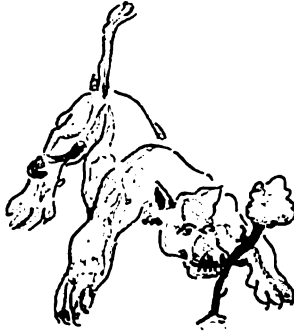
வில்லை. அவை புற்களின் இடையே காலையில் அலர்ந்து மாலையில் அணைந்துவிடும்.

ஆனால் இம்மலரோ எங்கிருந்தோ கொண்டு வரப்பட்ட விதையிலிருந்து ஒருநாள் தோன்றியது. துளிர்விட்டதும் குட்டி இளவரசன் அருகிருந்து கண்காணித்து வந்தான். அதுமற்றவற்றைப்

போல் இல்லை. பவோபாப் இனத்தின் ஒரு புதிய வகையாக இருக்கலாம். ஆனால், அந்தச் செடி, வளர்வதை விரைவில் நிறுத்திவிட்டு மலரை முகிழ்க்க ஆரம்பித்தது. பெரிய மொட்டு ஒன்று நிறுவப்பட்டதைப் பார்த்த குட்டி இளவரசன், அதிலிருந்து ஓர் அற்புதம் வெளிவரப்போகிறது என்பதை உணர்ந்தான். ஆனால் பசுமைச் சூழலின் பாதுகாப்பில் அந்த மலர் தன்னை அழகுசெய்துகொள்வதில் முடிவில்லாமல் முனைந்திருந்தான். வண்ணங்களை ஆய்ந்து தேர்ந்தெடுத்தான். அவசரமெதுவுமில்லாமல் ஆடை புனைந்தான். ஒவ்வொரு இதழாகச்சரிசெய்துகொண்டான். கொக்கோலிக்கோ போன்று

கசங்கிவர அவளுக்கு விருப்பமில்லை. தன் அழகின் முழு ஒளியில் மட்டுமே வெளிவர அவள் விரும்பினாள். ஆம்! அவள் மிகவும் ஓய்யாரிதான்! அவளது ரகசிய அலங்காரம் நாட்கணக்காயிற்று. பிறகு ஒரு நாள் சூரியன் எழும் நேரத்தில் அவளும் தன்னை

வெளிக்காட்டிக் கொண்
டாள்.

இவ்வளவு நுணுக்
கத்தோடு தன்னைத்
தயாரித்துக் கொண்டு
வெளிவந்த அவள்,
கொட்டாவி விட்டுக்
கொண்டே கூறினாள்:

— இப்போதுதான்
கண்விழித்தேன்... மன்

னிக்க வேண்டும்... தலை கலைந்துவிட்டது...

குட்டி இளவரசனால் தன் வியப்பைக் கட்டுப்படுத்திக்
கொள்ள முடியவில்லை:

— நீங்கள் எவ்வளவு அழகாக இருக்கிறீர்கள்!

— பின்னே என்னவாம். சூரியன் உதிக்கும்போதே நானும்
பிறந்தேன்... என்று மென்மையாக மொழிந்தான்.

மலர் அவ்வளவு அடக்கமானவள் இல்லை என்பதைக்
குட்டி இளவரசன் விரைவில் புரிந்துகொண்டான். ஆனால்
அவள் அவனை எவ்வளவு நெகிழ்வடையச்செய்தாள்!

— காலை உணவுக்கு நேரமாகிவிட்டதென்று நினைக்
கிறேன். தயவுசெய்து தங்கள் கவனத்தை என்பால் திருப்ப
முடியுமா... என்று கேட்
டாள்.

குட்டி இளவரசன்
வெட்கப்பட்டான். பூவாளி
யில் தண்ணீர் கொண்டு
வந்து மலருக்கு அளித்தான்.

அவளுக்குள் புதைந்
திருந்த கர்வம் அவனை
வருத்தியது. உதாரணமாக,
அவள் தன்னுடைய நான்கு
முட்களை ஒருநாள் காட்டி,

— அவை வரட்டும்,
நகங்களுடன் கூடிய அந்தப்

புலிகள்! என்று குட்டி இளவரசனிடம் கூறினாள்.

— என் கிரகத்தில் புலிகள் இல்லை, என்று மறுத்து, மேலும், புலிகள் புல்லைத் தின்னாது, என்றான்.

— நான் ஒன்றும் புல்லில்லை, என்று மெதுவாக மலர் பதிலளித்தாள்

— மன்னிக்கவும்...

— நான் புலிகளைக் கண்டு அஞ்சுவதில்லை. என் அச்சம் காற்றைப்பற்றித்தான். இங்கு காற்றைத்தடுப்பதற்கு மறைப்பு ஏதும் இல்லையா?

“உனக்கு காற்று என்றால் அச்சம்... ஒரு செடிக்கு இது துர்ப்பாக்கியம்தான்”, என்று குட்டி இளவரசன் குறிப்பிட்டான். “இந்த மலர் சற்றுச் சிக்கலானவள்தான்...”

— மாலை வந்ததும் என்னைக் கூண்டினுள் அடைத்து விடுங்கள். உங்கள் ஊரில் அதிகம் குளிக்கிறது. இங்கு எந்தவித சுகமும் இல்லை. நான் எங்கிருந்து வருகிறேனோ அங்கு...

உடனே நிறுத்திக்கொண்டாள். வித்தாக வந்தவள். மற்ற உலகத்தைப்பற்றி அறிந்திருக்கவே முடியாது. இவ்வளவு சிறுபிள்ளைத்தனமான பொய்யைச் சொல்ல இருந்து மாட்டிக் கொண்டதால் வெட்கப்பட்டு இரண்டு மூன்று முறை இருமினாள், குட்டி இளவரசனின் தவற்றைச் சுட்டிக் காட்டுவதுபோல்.

— அந்தத் தட்டி மறைப்பு?...

— அந்த எடுத்து வரத்தான் போனேன். ஆனால் நீங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தீர்களே!

இருந்தும் குற்ற உணர்வை அவன்மீது சுமத்துவதற்காக இன்னும் அழுத்தமாக இருமிக் காட்டினாள்.

இவ்வாறு அவள் நடந்துகொண்டதால், தன் காதலின் மேல் தனக்கு நம்பிக்கை இருந்தபோதும், குட்டி இளவரசன் அவளைச் சற்று அவசரப்பட்டுச் சந்தேகித்தான். ஒன்று மிலைவாசி சொற்களைப் பெரிதுபடுத்திக்கொண்டு மனம் நொந்துபோனாள்.

“அவள் பேச்சை நான் காதில் போட்டுக்கொண்டிருக்கக் கூடாது” என்று ஒருநாள் என்னிடம் கூறினாள். “மலர்களின் பேச்சை ஒருபோதும் கேட்கக்கூடாது. அவற்றைப் பாரக்

கலாம், முகரலாம். கிரகம் முழுவதையும் என் மலர் மணக்கச் செய்தாள். ஆனால் அந்த மணத்தை எனக்கு நுகரத் தெரியவில்லை. நகங்களைப்பற்றிய அவளுடைய கதை, எனக்கு அவ்வளவு எரிச்சலூட்டியதற்குப் பதிலாக, என்னிடம் பரிவை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும்...”

அவன் மீண்டும் என்னிடம் கூறினான்:

“அப்போது என்னால் எதையும் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவளுடைய செய்கைகளைக் கொண்டு அவளை எடைபோட்டிருக்க வேண்டும். வார்த்தைகளைக் கொண்டல்ல. எனக்கு மணம் தந்தாள். ஒளி தந்தாள். நான் ஓடிவந்திருக்கக் கூடாது! அவளுடைய அற்பப் போலித்தனத்தின் பின்னால் மறைந்திருந்த பரிவை நான் அனுமானித்திருக்க வேண்டும். இந்த மலர்களே முரண்பாடுடையவைதான்! அவளை எப்படிக் காதலிப்பது என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாத அளவுக்கு நான் சிறியவனாக இருந்தேன்.”

IX

வலசை வரும் காட்டுப் பறவைகளைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு அவன் பறந்து சென்றிருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். பயணப்பட்ட நாள் காலையில் தன் கிரகத்தை ஒழுங்குபடுத்தினான். எரிமலைகளையெல்லாம் கரிநீக்கிச் சுத்தப்படுத்தினான். அவனிடம் அனல் கக்கும் எரிமலைகள் இரண்டு இருந்தன. அவனுடைய காலை உணவைச் சூடுபண்ண அவை மிக வசதியாக இருந்தன. அவனிடம் அணைந்த எரிமலைகூட ஒன்று இருந்தது. “யாருக்குத் தெரியும் என்ன ஆகுமென்று!” என்று அவன் சொல்வதுபோல, அணைந்த எரிமலையையும் கரிநீக்கிச் சுத்தப்படுத்தினான். எரிமலைகளை நன்றாகக் கரிநீக்கிச் சுத்தப்படுத்திவிட்டால் அவை சீறிவிழாமல் நிதானமாகக் கணகணவென்று எரிந்துகொண்டிருக்கும். எரிமலையின் சீற்றம் புகைக் கூண்டிலிருந்து வெளிவரும் தீநாக்குகள் போலாகும். நம்முடைய பூமியிலிருக்கும் எரிமலைகளைக் கரிநீக்கிச் சுத்தம்செய்ய இயலாமைக்குக் காரணம், நாம் மிகவும் சிறியவர்

களாய் இருப்பதே என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அதனால்தான் அவை நமக்குப் பல இன்னல்களை இழைக்கின்றன.

கடைசியாக எஞ்சியிருந்த பவோபாப் கொழுந்து களைக்கூடக் குட்டி இளவரசன் சற்று மனவருத்தத்துடன் பிடுங்கி எறிந்தான். ஒருபோதும் திரும்பிவரப்போவதில்லை என்று எண்ணியிருந்தான். ஆனால் இந்தப் பழக்கப்பட்ட வேலைகள்கூட அவனுக்கு அன்று காலையில் மிகவும் இனிமையாகத் தோன்றின. இறுதியாக மலருக்குத் தண்ணீர் ஊற்றியபின் அவளைக் கண்ணாடிக் கூண்டில் பாதுகாப்பாக வைக்கப்போகும்போது அவனுக்கு அழவேண்டும்போல் இருந்ததை உணர்ந்தான்.

— போய்வருகிறேன், என்றான் மல்ரிடம்.

ஆனால் அவள் பதில் கூறவில்லை.

— போய்வருகிறேன், என்று மறுபடியும் சொன்னான்.

மலர் இருமினாள். அவளுக்குச் சளி பிடித்துக்கொண்ட தால் அல்ல.

— நான் முட்டாள்தனமாக நடந்துகொண்டேன். அதற்கு உன்னிடம் மன்னிப்புக் கோருகிறேன். மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முயற்சி செய், என்று இறுதியாகக் கூறினாள்.

அவள் தன்னைக் குறைகூறவில்லையே என்று ஆச்சரியப் பட்டான். கூண்டைக் கையில் உயரத் தூக்கிப் பிடித்தவாறே குழம்பி நின்றான். இந்த அமைதியான மென்மையை அவனால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை.

— ஆம், நான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன். அது உனக்குத் தெரியாமல் போய்விட்டது. அது என் தவறுதான். பரவாயில்லை. நீயும் என்னைப்போலவே முட்டாளாயிருந்து விட்டாய். மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முயற்சி செய்... இந்தக் கூண்டை விட்டுவிடு. எனக்கு இது தேவையில்லை.

— ஆனால் காற்று...

— நான் அப்படி ஒன்றும் சரியால் பீடிக்கப்படவில்லை. இரவின் குளிர்ந்த காற்று எனக்கு நன்மையே செய்யும். நான் ஒரு மலர்.

— இருந்தாலும் விலங்குகள்...

எரிமலைகளையெல்லாம் கரிநீக்கிச் சுத்தப்படுத்தினான்.

— வண்ணத்துப் பூச்சிகளை அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் இரண்டு மூன்று கம்பளிப் புழுக்களை நான் சகித்துக்கொள்ளத்தான் வேண்டும். அவை எவ்வளவோ அழகாக இருக்குமாமே! அவை இல்லையென்றால் என்னைக் காண யார் வருவார்கள்? நீயோ வெகு தொலைவில் இருப்பாய். அந்தப் பெரிய விலங்குகள் வந்தால் நான் ஒன்றும் பயப்பட மாட்டேன். எனக்கும் நகங்கள் இருக்கின்றன.

குழந்தைத்தனமாகத் தன் நான்கு முட்களைக் காண்பித்தான். பிறகு,

— இப்படிக்காலந்தாழ்த்திக்கொண்டு இங்கே நிற்காதே. எனக்கு எரிச்சலாக இருக்கிறது. போகவேண்டும் என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டாய், போய்விடு, என்று கூறினான்.

தான் கண்ணீர் விடுவதை அவன் பார்ப்பதில் அவளுக்கு விருப்பமில்லை. அவள் அவ்வளவு கர்வம் பிடித்த மலர்...

X

சுற்றுவட்டாரத்தில் 325, 326, 327, 328, 329, 330 என்ற சிறுகிரகங்கள் இருந்தன. ஒரு வேலையைத் தேடிக்கொள்ளவும் அறிவை வளர்த்துக்கொள்ளவும், அவற்றை முதலில் சுற்றிப்பார்க்க ஆரம்பித்தான்.

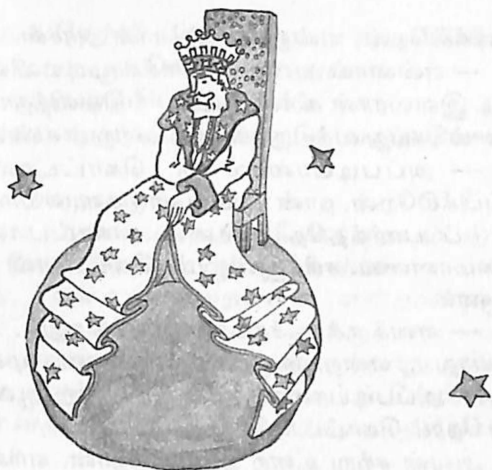
முதல் கிரகத்தில் ஓர் அரசன் வாழ்ந்துவந்தான். செந்நிற ஆடையும் ஹெர்மின் வெண்மை ரோமத்தாலான ஆடையும் அணிந்து, மிகச் சாதாரண, ஆனால் மாட்சிமை தங்கிய ஓர் அரியணையில் அவன் அமர்ந்திருந்தான்.

குட்டி இளவரசனைக் கண்டதும்,

— ஆகா! இதோ ஒரு குடிமகன், என்று கூவினான் அந்த அரசன்.

“என்னைப் பார்த்ததே இல்லை. எப்படி இவர் அடையாளம் கண்டுகொண்டார்?” என்று தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டான் குட்டி இளவரசன்.

அரசர்களைப் பொறுத்தவரை உலகம் எளிமைப்படுத்தப்பட்டது என்பது அவனுக்குத் தெரியவில்லை. எல்லா மனிதர்களும் குடிமக்கள்.

— அருகில் வா! உன்னை நான் நன்றாகப் பார்க்க வேண்டும், என்றான் அவ்வரசன், யாராவது ஒருவருக்காவது தான் அரசனாக இருக்கிறோம் என்ற பெருமையில்.

குட்டி இளவரசன் உட்காருவதற்கு இடத்தைத் தேடினான். ஏனென்றால் அரசன் அணிந்திருந்த ஆடம்பரமான ஹெர்மின் போர்வை கிரகம் முழுவதையும் சூழ்ந்திருந்தது. அதனால் நின்றுகொண்டே இருந்தான். களைப்பாக இருந்ததால் கொட்டாவி விட்டான்.

— அரசன் முன்னிலையில் கொட்டாவி விடுவது நாகரிகத்திற்கு முரணானது, நான் இதை வன்மையாகக்

கண்டிக்கிறேன், என்று சொன்னான் அரசன்.

— என்னால் அதைத் தவிர்க்க முடியவில்லையே, என்று குட்டி இளவரசன் கூச்சத்துடன் பதிலளித்தான். நான் நீண்ட பயணம்செய்து வந்திருக்கிறேன். சற்றும் கண்ணயரவில்லை...

— அப்படியானால் நீ கொட்டாவி விட ஆணை பிறப்பிக்கிறேன். நான் பல ஆண்டுகளாக யாரும் கொட்டாவி விட்டுப் பார்த்ததே இல்லை. கொட்டாவிகள் எனக்கு நூதனமானவை. சரி! இன்னும் கொட்டாவி விடு. இது என் ஆணை.

— எனக்குக் கூச்சமாக இருக்கிறது... என்னால் அது முடியாது.... என்றான் குட்டி இளவரசன், முகம் சிவக்க.

— அப்படியானால் நான் இவ்வாறு ஆணையிடுகிறேன். சற்று நேரம் கொட்டாவி, சற்று நேரம்...

அவன் சற்று உளற ஆரம்பித்தான். எரிச்சல் அடைந்தது போல் தோன்றியது.

ஏனெனில் தன் அதிகாரம் மதிக்கப்பட வேண்டும் என்பதில் அரசன் மிகக் கண்டிப்பாக இருந்தான். கீழ்ப் படியாமையை அவன் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை. அவன் ஒரு பேராண்மை பொருந்திய அரசன். ஆனால் அவன் மிக நல்லவனாக இருந்ததால் நியாயமான ஆணைகளையே பிறப்பித்தான்.

“நான் ஒரு தளபதியைக் கடற்பறவையாக மாறும்படி ஆணையிட்டு, அதற்கு அவன் கீழ்ப்படியாவிட்டால் அது தளபதியின் தவறில்லை. என் தவறுதான்.”

— நான் உட்காரலாமா? என்று தயங்கியவாறு கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— உட்காரும்படி உனக்கு நான் ஆணையிடுகிறேன்! என்று மிடுக்காக, தன் போர்வையின் ஒரு முனையைத் தன் பக்கம் இழுத்துவிட்டுக்கொண்டான்.

குட்டி இளவரசன் அயர்ந்துபோய் நின்றான். ஏனெனில் அரசனுடைய கிரகம் மிகச் சிறியதாக இருந்தது. எதன்மீது அரசன் ஆட்சிசெலுத்த முடியும்?

— அரசே! உங்களைக் கேள்வி கேட்பதற்கு மன்னிக்க வேண்டும்...

— என்னைக் கேள்வி கேட்பதற்கு உத்தரவிடுகிறேன், என்று அவசர அவசரமாகச் சொன்னான் அரசன்.

— நீங்கள் எதை ஆட்சிபுரிகிறீர்கள்?

— எல்லாவற்றையும்தான், என்று சர்வசாதாரணமாகப் பதிலளித்தான்.

— எல்லாவற்றையுமா?

அடக்கமான சைகையால் தன் கிரகத்தையும், மற்ற கிரங்களையும், விண்மீன்களையும் காட்டினான்.

— இவை எல்லாவற்றையுமா? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— இவை எல்லாவற்றையும்தான்... என்று பதிலளித்தான் அரசன். அவன் சக்திவாய்ந்த அரசன் மட்டுமின்றி, அண்டவெளிகள் அனைத்தையும் ஆளும் சக்கரவர்த்தியாகவும் விளங்கினான்.

— விண்மீன்கள் உங்களுக்குப் பணிகின்றனவா?

— பின்னே, உடனே பணிகின்றன. நான் ஒழுங்கினத்திற்கு இடம் அளிப்பதில்லை.

இப்பேர்ப்பட்ட வல்லமையைக் கண்டு குட்டி இளவரசன் வியப்படைந்தான். அவனுக்கு மட்டும் இந்த வல்லமை இருந்திருந்தால் அவன் நாற்பத்தி நான்கென்ன, அறுபத்தியிரண்டு, இல்லை நூறு, அல்லது அதற்கும் மேல் இருநூறு முறை சூரியன் அஸ்தமிப்பதை ஒரே நாளில் தன் இருக்கையை நகர்த்தாமலேயே கண்டிருப்பான்! நிராதரவாக விட்டுவிட்டு வந்த தன் சிறு கிரகத்தை எண்ணி வருத்த முற்றதால், சற்றே தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு அரசனின் தயவைச் சற்று வேண்டினான்:

— நான் ஒரு சூரிய அஸ்தமனத்தைக் காண விரும்புகிறேன்... எனக்கு அந்த மகிழ்ச்சியைத் தாருங்கள்... சூரியனை அஸ்தமிக்கச் சொல்லி ஆணையிடுங்கள்...

— ஒரு தளபதியிடம் இந்தப் பூவிலிருந்து அந்தப் பூவிற்குப் பட்டாம்பூச்சி போலப் பறக்கச் சொல்லியோ துன்பியல் நாடகம் ஒன்றை எழுதச் சொல்லியோ கடற்பறவையாக மாறும்படியோ ஆணையிட்டு, அதை அவன் செய்யா விட்டால், தவறிழைத்தவன் யார், அவனா, நானா?

— நீங்கள்தான், என்று உறுதியாகக் கூறினான் குட்டி இளவரசன்.

— ஆம், யார் யாரால் என்ன என்ன முடியுமோ அவற்றைத்தான் வற்புறுத்த முடியும். அதிகாரம் என்பது, முதன்மையாக, தர்க்கரீதியின் அடிப்படையிலானது. நீ உன் குடிமக்களிடம் கடலில்போய் விழுங்கள் என்று ஆணையிட்டால் மக்கள் புரட்சி செய்வார்கள். என் ஆணைகள் தர்க்கரீதியாக அமைவதால்தான் அவற்றுக்குக் கீழ்ப்படிய வேண்டுமென்று கட்டாயப்படுத்த எனக்கு உரிமை இருக்கிறது, என்று அரசன் கூறினான்.

— அப்படியானால் என் சூரிய அஸ்தமனம்? தான் ஒருமுறை கேட்ட கேள்வியை ஒருபோதும் மறக்காத குட்டி இளவரசன் அதை மீண்டும் நினைவுபடுத்தினான்.

— உன் சூரிய அஸ்தமனம் உனக்குக் கிடைக்கும். நான் அவ்வாறு ஆணையிடுவேன். ஆனால் அரசாங்கவியல்படி நிலைமைகள் சாதகமாகும்வரை நான் பொறுத்திருப்பேன்.

— அது எப்போது? என்று கேட்டான், குட்டி இளவரசன்.

— உம்... உம்... என்று கூறிக்கொண்டே பருமனான ஒரு நாள்காட்டியைப் புரட்டினான் அரசன். வந்து... வந்து இன்று மாலை சுமார் ஏழு நாற்பதுக்கு இது நிகழும்! என் அதிகாரம் எவ்வளவு வல்லமை வாய்ந்தது என்பதைப் பார், என்றான்.

குட்டி இளவரசன் கொட்டாவி விட்டான். அவனுக்குக் கிடைக்கப்பெறாத சூரிய அஸ்தமனத்தை எண்ணி வருந்தினான். மேலும், அவனுக்கு ஏற்கனவே கொஞ்சம் சலிப்புத் தோன்றியிருந்தது:

— இனி இங்கே எனக்கு ஒரு வேலையும் இல்லை, என்றான் அரசனிடம். நான் இங்கிருந்து புறப்படப்போகிறேன்!

— போகாதே, என்றான் அரசன், தனக்குக் குடிமகன் ஒருவன் கிடைத்துவிட்டான் என்ற பெருமிதத்தில். போகாதே, உன்னை அமைச்சராக்குகிறேன்!

— எந்தத் துறைக்கு அமைச்சர்?

— வந்து.. நீதித் துறைக்கு!

— ஆனால் யாருக்கு நீதி வழங்குவது?

— அது எவருக்கும் தெரியாது. நான் இன்னும் என் நாட்டைச் சுற்றிப்பார்க்கவில்லை. நான் முதுமையடைந்து விட்டேன். வாகனத்தில் போகலாமென்றால், அது இங்கு இல்லை. நடந்தால் களைப்பாக இருக்கிறது.

— நான் எல்லாவற்றையும் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டேன், என்று சொன்ன குட்டி இளவரசன், கிரகத்தின் மறுபக்கத்தை நோட்டம்விடக் குனிந்தான். அங்கும் யாருமில்லை...

— நீயே உனக்கு நீதி வழங்கிக்கொள். அதுதான் மிகக் கடினம். மற்றவர்களுக்கு நீதி வழங்குவதைக் காட்டிலும், தனக்குத் தானே நீதி வழங்கிக்கொள்வது மிகக் கடினம். நீயே உனக்குச் சரியானபடி நீதி வழங்கிக்கொள்வதில் வெற்றி கண்டால், நீ ஒரு உண்மையான ஞானி.

— எனக்கு நானே நீதி வழங்கிக்கொள்ள வேண்டுமானால் அதை எங்கிருந்து வேண்டுமானாலும் செய்துகொள்ளலாம். இங்குதான் இருந்தாக வேண்டுமென்ற அவசியமில்லை.

— ம்... ம்... என்னுடைய கிரகத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் ஒரு கிழட்டு எலி இருக்கிறது என நினைக்கிறேன். இரவில் அதன் ஓசையைக் கேட்கிறேன். அந்தக் கிழட்டு எலிக்கு நீதி வழங்கலாமே. அவ்வப்போது நீ அதற்கு மரண தண்டனை விதிக்கலாம். இப்படியாக, அதன் வாழ்க்கை உன் தீர்ப்பைப் பொறுத்திருக்கும். ஆனால் ஒவ்வொருமுறையும் நீ அதை மன்னித்துவிட வேண்டும், சிக்கனம் கருதி. இருப்பது அது ஒன்றே ஒன்றுதான்.

— மரண தண்டனை விதிக்க எனக்குப் பிடிக்காது. நான் புறப்படலாம் என்று நினைக்கிறேன், என்று குட்டி இளவரசன் பதில் சொன்னான்.

— வேண்டாம், என்றான் அரசன்.

குட்டி இளவரசன் தான் புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்து முடித்த பிறகு, கிழட்டு அரசனைக் கவலைக் குள்ளாக்க விரும்பாமல்,

— சொன்னது சொன்னபடி கீழ்ப்படிந்து நடக்க வேண்டுமென்று மேன்மை தங்கிய நீங்கள் ஆசைப்பட்டால், நியாயமான வேறு ஆணையை எனக்கு இடலாம். உதாரணமாக, ஒரே நிமிடத்தில் என்னைப் புறப்படச் சொல்லி ஆணை

பிறப்பிக்கலாம். அதற்குச் சூழ்நிலைகளும் சாதகமாக இருக்கின்றன என்று நினைக்கிறேன்... என்று கூறினான்.

அரசன் ஒன்றும் கூறாததால் குட்டி இளவரசன் சற்றுத் தயங்கிய பிறகு பெருமூச்சு விட்டுக்கொண்டே புறப்பட்டான்.

— நான் உன்னை என் தூதுவனாக நியமிக்கிறேன், என்று அவசரமாகக் கூறினான் அரசன்.

அதிகாரம் அவன் குரலில் பெரிதும் தொனித்தது.

“பெரியவர்கள் விசித்திரமாகத்தான் இருக்கிறார்கள்,” என்று குட்டி இளவரசன் பயணத்தின்போது தனக்குள்ளாகவே கூறிக்கொண்டான்.

XI

இரண்டாவது கிரகத்தில் ஒரு தற்பெருமைக்காரன் வசித்துவந்தான்.

— ஆகா! இதோ ஓர் ரசிகன்! என்று கூவினான், குட்டி இளவரசனைத் தூரத்தில் கண்ட உடனே.

ஏனெனில், தற்பெருமைக்காரர்களுக்கு மனிதர்கள் எல்லாரும் ரசிகர்கள்.

— வணக்கம், உங்கள் தொப்பி வேடிக்கையாக இருக்கிறது, என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— இது வணங்குவதற்காக உள்ளது. என்னைக் கைதட்டிப் பாராட்டும் போது

வணங்குவதற்காக இது. இந்தப் பக்கம், துரதிருஷ்டவசமாக, யாரும் ஒருபோதும் வருவதில்லை, என்றான் தற்பெருமைக்காரன்.

— உண்மையாகவா? என்றான், எதுவும் புரியாத் குட்டி இளவரசன்.

— எங்கே, கொஞ்சம் கைதட்டு, என்று கேட்டுக்கொண்டான் தற்பெருமைக்காரன்.

குட்டி இளவரசன் கைகளைத் தட்டினான். தற்பெருமைக்காரன் தொப்பியைத் தூக்கிப் பணிவாக வணங்கினான்.

— அரசன் சந்திப்பைக் காட்டிலும் இது வேடிக்கையாக இருக்கிறது, என்று தனக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டான், குட்டி இளவரசன். திரும்பவும் கைகளைத் தட்டினான். தற்பெருமைக்காரன் மீண்டும் தொப்பியைத் தூக்கி வணங்கினான்.

இவ்வாறு ஒரே மாதிரியான விளையாட்டின் ஐந்து நிமிடப் பயிற்சிக்குப்பின், சலிப்பினால் குட்டி இளவரசன் களைப்படைந்தான்:

— அது சரி, தொப்பி கீழே விழுவதற்கு என்ன செய்ய வேண்டும்? என்று கேட்டான்.

ஆனால் தற்பெருமைக்காரனுக்கு இது காதில் விழவில்லை. தற்பெருமைக்காரர்கள் எப்போதும் புகழுரைகளை

மட்டுமே காதில் வாங்கிக்கொள்வார்கள்.

— நீ உண்மையிலேயே என்னைப் பாராட்டுகிறாயா? என்று குட்டி இளவரசனிடம் கேட்டான்.

— பாராட்டுவது என்றால் என்ன?

— பாராட்டுவது என்றால், நான்தான் கிரகத்திலேயே மிக அழகானவன், மிகச் சிறப்பாக ஆடை அணிந்திருப்பவன், மிகவும் பணக்காரன், மிகவும் புத்திசாலி என்று அங்கீகரிப்பது.

— ஆனால் நீ ஒருவன்தானே இந்தக் கிரகத்தில் இருக்கிறாய்!

— என்னுடைய இந்த ஆசையை நிறைவேற்று. போனால் போகிறது என்று என்னைப் பாராட்டு!

— நான் உன்னைப் பாராட்டுகிறேன். ஆனால், இதில் உனக்கு என்ன இவ்வளவு ஆர்வம்? என்று தோள்களைச் சற்றே குலுக்கியவாறு கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

குட்டி இளவரசன் புறப்பட்டான்.

“பெரியவர்கள் நிச்சயமாக விசித்திரமானவர்கள்தான்” என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டே பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

XII

அடுத்த கிரகத்தில் ஒரு குடிகாரன் வாழ்ந்துவந்தான். இந்தச் சந்திப்பு மிகக் குறுகியதாக இருந்தது. ஆனால் அது குட்டி இளவரசனை மிக்க துயரத்தில் ஆழ்த்தியது.

— இங்கே என்ன செய்கிறாய்? என்று கேட்டான், காலிப் புட்டிகளையும், மது நிரம்பிய புட்டிகளையும் தன் எதிரில் பரப்பிக்கொண்டு அமர்ந்திருந்த குடிகாரனைப் பார்த்ததும்.

— நான் குடிக்கிறேன், என்று சொன்னான் குடிகாரன் முகத்தைத் தொங்கப்போட்டவாறு.

— எதற்காகக் குடிக்கிறாய்? என்று கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— மறப்பதற்கு, என்று பதில் சொன்னான் குடிகாரன்.

— எதை மறப்பதற்கு? என்று விசாரித்தான், ஏற்கனவே அவன்மீது அனுதாபம் கொண்டிருந்த குட்டி இளவரசன்.

— நான் வெட்கப்படுவதை மறப்பதற்கு, என்று தலை குனிந்துகொண்டே சற்று அழுத்தத்துடன் கூறினான்.

— நீ எதற்காக வெட்கப்பட வேண்டும்? என்று அவனுக்கு உதவ விரும்பிய குட்டி இளவரசன், தெரிந்துகொள்வதற்காகக் கேட்டான்.

— குடிக்கிறேன் என்பதற்காக வெட்கப்படுகிறேன், என்று கூறிவிட்டு, தன்னை நிரந்தரமாக மௌனத்தில் மூழ்கடித்துக்கொண்டான் குடிகாரன்.

ஒன்றும் புரியாதவனாக அந்த இடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டான் குட்டி இளவரசன்.

“பெரியவர்கள் உண்மையில் மிக மிக விசித்திரமானவர்கள்தாம்” என்று பயணத்தைத் தொடர்ந்தவாறே தனக்குள் கூறிக்கொண்டான்.

XIII

நான்காவது கிரகத்தில் ஒரு ‘பிஸினஸ்மேன்’ இந்த மனிதன் வேலையில் ஆழ்ந்திருந்ததால், குட்டி இளவரசன் வந்தபோது தலையை நிமிர்த்திக்கூடப் பார்க்கவில்லை.

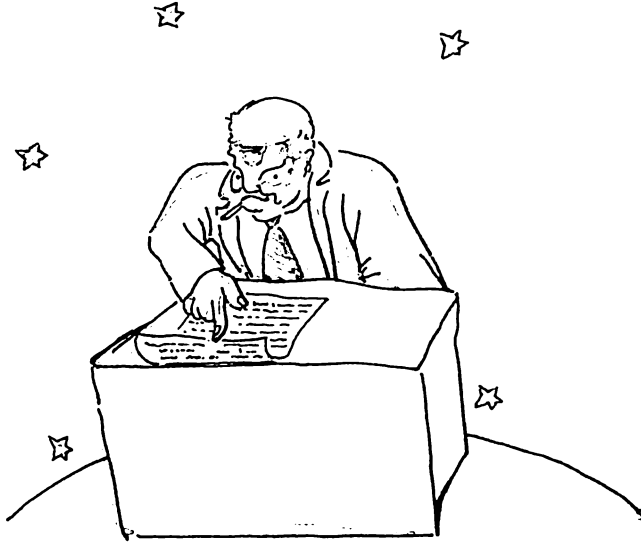
— வணக்கம், உங்கள் சிகரெட் அணைந்துவிட்டது.

— மூன்றும் இரண்டும் ஐந்து. ஐந்தும் ஏழும் பன்னிரண்டு. பன்னிரண்டும் மூன்றும் பதினைந்து. வணக்கம். பதினைந்தும் ஏழும் இருபத்தியிரண்டு. இருபத்தியிரண்டும் ஆறும் இருபத்தெட்டு. மறுபடியும் பற்றவைக்க நேரமில்லை. இருபத்தாறும் ஐந்தும் முப்பத்தொன்று. அப்பாடி! மொத்தம் ஐம்பது கோடி பதினாறு லட்சத்து இருபத்தியிரண்டாயிரத்து எழுநூற்று முப்பத்தொன்று.

— ஐம்பது கோடி என்ன?

— என்னது? நீ இன்னும் இங்கேதான் இருக்கிறாயா? ஐம்பது கோடி பதினாறு லட்சத்து... நினைவில்லை... எனக்கு எவ்வளவோ வேலை இருக்கிறது! நான், கருமமே கண்ணா

* பிரெஞ்சு மூலத்தில் ‘பிஸினஸ்மேன்’ என்கிற ஆங்கிலச் சொல் பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

யிருப்பவன். சின்ன விஷயங்களில் ஈடுபடுவதில்லை!
இரண்டும் ஐந்தும் ஏழு...

— ஐம்பது கோடி பதினாறு லட்சத்து... எது? மறுபடியும் கேட்டான் குட்டி இளவரசன். தன் வாழ்நாளில் எப்போதுமே ஒரு முறை கேட்ட கேள்விகளுக்கு விடைபெறாமல் அவன் விட்ட தில்லை.

பிஸினஸ்மேன் தலைநிமிர்ந்து பார்த்தான்:

— ஐம்பத்து நான்கு ஆண்டுகளாக இந்தக் கிரகத்தில் வாழ்ந்துவருகிறேன். மூன்று முறைதான் எனக்கு இடைஞ்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. முதல் முறை, இருபத்தியிரண்டு ஆண்டுகளுக்குமுன், ஆண்டவனுக்குத்தான் தெரியும் எங்கிருந்து என்று, ஒரு வண்டு வந்து விழுந்தது. பயங்கரச் சத்தத்தை அது பரப்பிற்று. ஒரு கூட்டல் கணக்கில் நான்கு தவறுகளைச் செய்தேன். இரண்டாம் முறை, பதினோரு ஆண்டுகளுக்குமுன், வாய்வுப்பிடிப்பால்... நான் உடற்பயிற்சி செய்வது குறைவு. எனக்கு உலாவச் செல்ல நேரமே இல்லை. நான் கருமமே

கண்ணாயிருப்பவன். மூன்றாவது முறை... இதோ, நீதான்! நான் என்ன சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன்? ஆமாம் ஐம்பது கோடி பதினாறு லட்சத்து...

— கோடி என்ன?

பிஸினஸ்மேனுக்கு இவ்வகாரம் இதோடு முடிந்து விடும் என்பதில் நம்பிக்கையில்லை:

— வானத்தில் சில சமயம் பார்க்கிறோமே, கோடிக்கணக்கான நுண்பொருட்கள், அவைதாம்.

— ஈக்களா?

— இல்லை. மின்னுகின்றனவே, அந்த நுண்பொருட்கள்.

— தேனீக்களா?

— அவை இல்லை, சோம்பேறிகளைக் கனவுலகத்திற்குக் கொண்டுசெல்லும் பொன்னிறமான நுண்பொருட்கள். நான் கருமமேகண்ணாயிருப்பவன், தெரியுமா! எனக்குக் கனவுகாண நேரமில்லை.

— அட, விண்மீன்களா?

— அவைதாம், விண்மீன்கள்.

— ஐம்பது கோடி விண்மீன்களை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்கிறாய்?

— ஐம்பது கோடி பதினாறு லட்சத்து இருபத்தியிரண்டாயிரத்து எழுநூற்று முப்பத்தொன்று. நான்காரியத்தில் கருத்துள்ளவன். நான் துல்லியமானவன்.

— இந்த விண்மீன்களை வைத்துக்கொண்டு என்ன செய்கிறாய்?

— என்ன செய்கிறேனா?

— ஆமாம்!

— ஒன்றுமில்லை. அவை எனக்குச் சொந்தம்.

— விண்மீன்கள் உனக்குச் சொந்தமா?

— ஆமாம்.

— நான் ஓர் அரசனை முன்னர் கண்டேன். அவன்...

— அரசர்கள் எதையும் சொந்தமாக்கிக்கொள்வதில்லை.

அவர்கள் 'ஆதிக்கம்' மட்டும் செலுத்துவார்கள். அது வேறு.

— அவற்றைச் சொந்தமாக்கிக்கொள்வதில் என்ன பயன்?

— செல்வந்தனாக இருக்கிறேன்.

— செல்வந்தனாக இருப்பதில் என்ன பயன்?

— இன்னும் யாராவது வேறு விண்மீன்களைக் கண்டு பிடித்தால் அவற்றையும் வாங்க.

“இவன் கிட்டத்தட்ட என் குடிகாரனைப்போல் தர்க்கம் செய்கிறான்” என்று தனக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டான் குட்டி இளவரசன்.

அப்படியிருந்தும் இன்னும் சில கேள்விகளைக் கேட்டான்:

— எப்படி விண்மீன்களைச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ள முடியும்?

— அவையாருக்குச் சொந்தம்? என்று திருப்பிக் கேட்டான் அந்த முசுடு பிஸினஸ்மேன்.

— எனக்குத் தெரியாது. யாருடையவையும் இல்லை.

— அப்படியென்றால் அவை என்னுடையவை. ஏனென்றால் நான்தான் முதலில் அவற்றைப்பற்றி நினைத்துப்பார்த்தேன்.

— இது போதுமா?

— நிச்சயமாகப் போதும். யாருக்குமே சொந்தமில்லாத ஒரு வைரத்தை நீ கண்டெடுத்தால், அது உன்னுடையது. யாருக்குமே சொந்தமில்லாத ஒரு தீவைக் கண்டுபிடித்தால், அது உன்னுடையது. உனக்கு முதல் முதலாக ஒரு கருத்துத் தோன்றினால், அதைப் பதிவுசெய்துவைத்துக்கொள்கிறாய்: அது உன்னுடையது. விண்மீன்கள் எனக்குச் சொந்தம். ஏனென்றால் அவற்றைச் சொந்தமாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்று எனக்கு முன்பு யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

— உண்மைதான். அவற்றை நீ என்ன செய்கிறாய்?

— அவற்றை நிர்வகிக்கிறேன். அவற்றைக் கணக்கிட்டுப் பார்க்கிறேன். மீண்டும் எண்ணிக்கையிடுகிறேன். இது கடினம்தான். ஆனாலும் நான் காரியத்தில் கண்ணாயிருப்பவன், என்றான் பிஸினஸ்மேன்.

குட்டி இளவரசன் இன்னும் திருப்தியடையவில்லை.

— எனக்கு என்று ஒரு மேல்துண்டு வைத்திருந்தால், அதை என் கழுத்தில் சுற்றிக்கொள்ளலாம். அதை என்னுடன் எடுத்துச்செல்லலாம். எனக்கு என்று ஒரு மலர் இருந்தால், அதை நான் பறித்து எடுத்துச் செல்லலாம். ஆனால் விண்மீன்களை உன்னால் பறிக்க முடியாதே!

— ஆமாம். ஆனால் வங்கியில் நான் அவற்றைச் சேமித்து வைக்கமுடியும்.

— அப்படியென்றால் என்ன?

— அதாவது, விண்மீன்களின் எண்ணிக்கையைச் சிறு காகிதத்தில் எழுதுவேன். அதை ஒரு பெட்டகத்தில் வைத்துப் பத்திரமாகப் பூட்டுவேன்.

— அவ்வளவுதானா?

— அது போதும்!

“நல்ல வேடிக்கை. கவிதைபோல் இருக்கிறது. ஆனால் கருத்துள்ளதாக இல்லை” என்று நினைத்தான் குட்டி இளவரசன்.

முக்கியமான விஷயங்களைப்பற்றிக் குட்டி இளவரசனின் கருத்துகள் பெரியவர்களின் கருத்துகளிலிருந்து முற்றிலும் மாறுபட்டு இருந்தன.

— என்னிடம், எனக்கு என்று சொந்தமான ஒரு மலர் இருக்கிறது. தினந்தோறும் அதற்கு நான் நீர் ஊற்றுவேன். என்னிடம் மூன்று எரிமலைகள் இருக்கின்றன. அவற்றை வாரந்தோறும் கரிநீக்கிச் சுத்தப்படுத்துவேன். அணைந்த எரிமலையைக்கூடச் சுத்தப்படுத்துவேன். யாருக்குத் தெரியும் என்ன ஆகுமென்று. என் மலருக்கும் என் எரிமலைகளுக்கும் அவை எனக்குச் சொந்தம் என்பது பயனுள்ளதாக இருக்கிறது. ஆனால் நீயோ விண்மீன்களுக்குப் பயன்படவில்லை.

பிஸினஸ்மேன் ஏதோ சொல்ல வாயெடுத்தான். ஆனால் பதில்கூற ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை. குட்டி இளவரசன் புறப்பட்டுவிட்டான்.

“பெரியவர்கள் நிச்சயமாக முற்றிலும் அசாதாரணமானவர்கள்” என்று தனக்குள் கூறிக்கொண்டே பயணத்தைத் தொடர்ந்தான்.

XIV

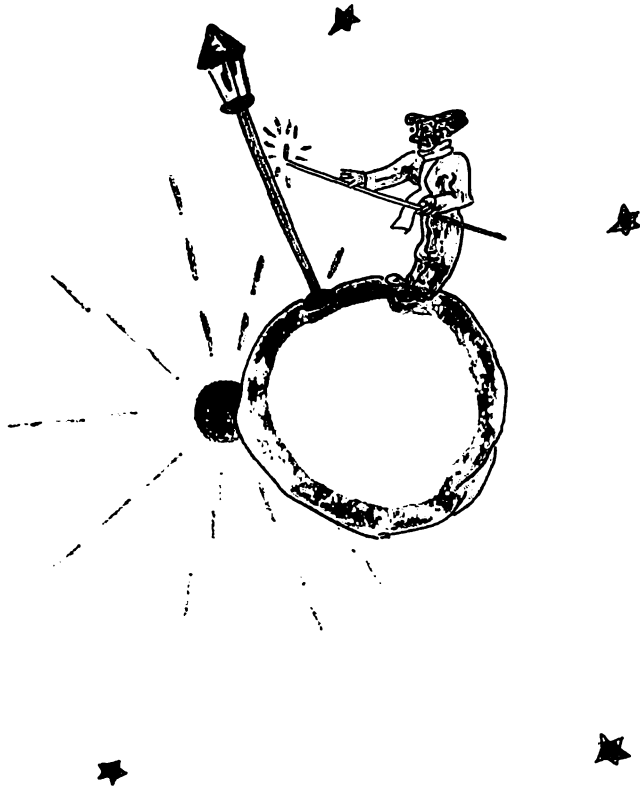
ஐந்தாவது கிரகம் மிக விநோதமாக இருந்தது. மற்றெல்லாவற்றையும்விட மிகச் சிறியதாக இருந்தது. தெருவிளக்கு ஒன்றிற்கும், விளக்கேற்றுபவன் ஒருவனுக்கும்

மட்டுமே தேவையான இடம் அங்கு இருந்தது. வானத்தின் ஒரு கோடியில் வீடும் இல்லாத, மக்களும் இல்லாத ஒரு கிரகத்தில் ஒரு தெருவிளக்கும், அந்த விளக்கை ஏற்ற ஒருவனும் மட்டும் இருந்து என்ன பயன் என்பதைப் புரிந்துகொள்ளக் குட்டி இளவரசனால் முடியவில்லை. இருந்தும் அவன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்:

“ஒருக்கால் இந்த மனிதன் அபத்தமாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் அரசன், தற்பெருமைக்காரன், வியாபாரி, குடிகாரன் ஆகியோரைப்போல் அவ்வளவு அபத்தமாக இல்லை. இவன் வேலையில் குறைந்தபட்சம் ஓர் அர்த்தம் இருக்கிறது. இவன் தன் தெருவிளக்கை ஏற்றுவது, மேலும் ஒரு விண்மீனை, ஒரு மலரைத் தோற்றுவிப்பது போலாகும். இவன் விளக்கை அணைக்கும்போது, மலரையும் விண்மீனையும் உறங்கவைக்கிறான். இது அழகான தொழில். அழகு இருப்பதால், உண்மையில், இது பயனுள்ளது.”

கிரகத்தை அடைந்ததும் விளக்கேற்றுபவனுக்குப் பணிவாக வணக்கம் செலுத்தினான்:

- வணக்கம். எதற்காக உன் விளக்கை அணைத்தாய்?
- அதுதான் எனக்கு இடப்பட்ட பணி. வணக்கம், என்றான் விளக்கேற்றுபவன்.
- இடப்பட்ட பணி என்றால் என்ன?
- விளக்கை அணைப்பது. உனக்கு என் மாலை வணக்கம்.
- உடனே விளக்கை மறுபடியும் ஏற்றினான்.
- இப்போது மறுபடியும் ஏன் ஏற்றினாய்?
- அதுதான் இடப்பட்ட பணி, என்று பதிலளித்தான் விளக்கேற்றுபவன்.
- எனக்குப் புரியவில்லை, என்றான் குட்டி இளவரசன்.
- புரிந்துகொள்வதற்கு இதில் ஒன்றுமில்லை. பணி என்றால் பணிதான். காலை வணக்கம்.
- மறுபடியும் விளக்கை அணைத்தான்.
- பிறகு, சிவப்புக் கட்டம் போட்ட கைக்குட்டையால் தன் நெற்றி வியர்வையைத் துடைத்துக்கொண்டான்.
- நான் கடினமான வேலையைச் செய்கிறேன். முன்பெல்

நான் கடினமான வேலையைச் செய்கிறேன்

லாம் அது நியாயமானதாக இருந்தது. காலையில் அணைப்பேன். மாலையில் ஏற்றுவேன். பகலின் மீதி நேரமெல்லாம் எனக்கு ஓய்வு. இரவின் மீதி நேரமெல்லாம் தூக்கம்...

— அதற்குப் பிறகு இடப்பட்ட பணி மாறிவிட்டதா?

— இடப்பட்ட பணி மாறவில்லை. அதிலேதான் தலை வலியே! கிரகம் ஆண்டுக்கு ஆண்டு வேகமாகச் சுழல ஆரம்பித்துவிட்டது. இடப்பட்ட பணியோ மாறவில்லை!

— அப்படியென்றால் என்ன?

— அப்படியென்றால் அது நிமிடத்திற்கு ஒரு முறை சுழல்கிறது. ஒரு வினாடிகூட எனக்கு ஓய்வு இல்லை. நிமிடத்திற்கு ஒருமுறை ஏறுகிறேன், அணைக்கிறேன்!

— இது வேடிக்கைதான்! நாளின் நேரம் உன் கிரகத்தில் ஒரு நிமிடம்தானா!

— இது ஒன்றும் விநோதமில்லை. நாம் இருவரும் ஒரு மாத காலமாகப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறோம்.

— ஒரு மாதமாகவா?

— ஆமாம். முப்பது நிமிடங்கள். முப்பது நாட்கள்! மாலை வணக்கம்.

விளக்கை மறுபடியும் ஏற்றினான்.

குட்டி இளவரசன் அவனைப் பார்த்தான். இடப்பட்ட பணியைச் செய்வதில் இவ்வளவு விசுவாசத்தோடு இருக்கும் இந்த விளக்கேற்றுவவனை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. சூரிய அஸ்தமனத்தைக் காண இருக்கையைத் தானே நகர்த்தித் தேடிச் சென்ற அந்த நாட்களை நினைத்துக்கொண்டான். தன் நண்பனுக்கு உதவி செய்ய எண்ணினான்.

— உனக்கு எப்போது விருப்பமோ அப்போது ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள எனக்கு ஒரு வழி தெரியும்...

— எனக்கும் விருப்பம்தான். சொல், பார்ப்போம், என்றான் விளக்கேற்றுவவன்.

ஏனென்றால் ஒருவன் ஒரே சமயத்தில் கடமை உணர்வு உள்ளவனாகவும், சோம்பேறியாகவும் இருக்கலாம்.

— உன் கிரகம் இவ்வளவு சிறியதாக இருப்பதால் மூன்றே எட்டில் அதைச் சுற்றி வந்துவிடலாம். உனக்கு நேர் எதிராகச் சூரியன் எப்போதும் இருப்பதுபோல நீ மெதுவாக நடக்கலாம்.

நீ ஓய்வு எடுக்க விரும்பும்போது நடக்கலாம்... நீ விரும்பும் வரை பகலை நீடிக்கச்செய்யலாம், என்று குட்டி இளவரசன் சொன்னான்.

— அதனால் எனக்கு ஒரு பயனும் இல்லை. வாழ்க்கையில் நான் விரும்புவது தூக்கம், என்றான் விளக்கேற்றுபவன்.

— உனக்கு அதற்கு வாய்ப்பில்லை, என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— அதற்கு வாய்ப்பில்லை, என்று கூறிவிட்டு விளக்கேற்றுபவன் காலை வணக்கத்தைச் சொன்னான்.

விளக்கை அணைத்தான்.

“அரசன், தற்பெருமைக்காரன், குடிகாரன், வியாபாரி, இவர்கள் எல்லோராலும் இவன் வெறுக்கப்படுவான். இருப்பினும் இவன் ஒருவன்தான் நகைப்புக்கு அப்பாற்பட்டவனாக எனக்குத் தோன்றுகிறான். ஒருக்கால் அவன் தன்னைவிட மற்றவற்றைக் குறித்து அக்கறை கொள்வதால் இருக்கலாம்” என்று தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்து செல்லும் போது தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

வருத்தத்துடன் பெருமூச்செறிந்தான். பிறகு,

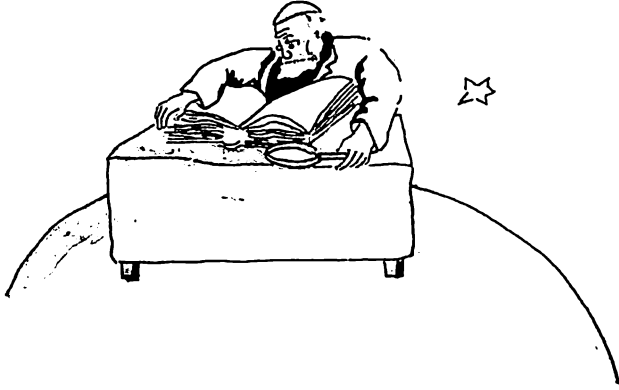
“இவன் ஒருவனைத்தான் நான் நண்பனாக்கிக்கொள்ள முடியும். ஆனால் இவனது கிரகம் உண்மையிலேயே மிகவும் சிறியது. இருவருக்கு அதில் இடமில்லை...” என்று தனக்குள்ளேயே கூறிக்கொண்டான்.

அதாவது, இருபத்து நான்கு மணி நேரத்தில் ஆயிரத்து நானூற்று நாற்பது சூரிய அஸ்தமனங்களைக் காணும் பேறு பெற்ற கிரகத்தை விட்டுப் பிரிய அவனுக்குக் கவலையாக இருந்தது என்பதை ஒப்புக்கொள்ள அவனுக்கு மனம் வரவில்லை.

XV

ஆறாவது கிரகம் பத்து மடங்கு விசாலமானது. பிரம்மாண்டமான புத்தகங்களை எழுதிக்கொண்டிருந்த முதியவர் ஒருவர் அதில் வசித்துவந்தார்.

— அட! இதோ ஓர் ஆய்வாளன்! என்று அவர் கூவினார்,

குட்டி இளவரசனைப் பார்த்ததும்.

குட்டி இளவரசன் மேஜைமேல் உட்கார்ந்தான். கொஞ்சம் இரைத்தது. எவ்வளவோ தூரம் பயணம் செய்து வந்திருக்கிறான்!

— எங்கிருந்து வருகிறாய்? என்று முதியவர் கேட்டார்.

— இது என்ன, இவ்வளவு பருமனான புத்தகம்? இங்கே என்ன செய்கிறீர்கள்? என்று கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— நான் புவியியலாளன், என்றார் முதியவர்.

— புவியியலாளன் என்றால் என்ன?

— அவன் ஓர் அறிஞன். கடல்கள், நதிகள், நகரங்கள், மலைகள், பாலைவனங்கள் ஆகியவை எங்கெங்கே இருக்கின்றன என்பதெல்லாம் அறிந்தவன்.

— இது மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. இதைத்தான் உண்மையிலேயே தொழில் என்று சொல்லலாம்! என்றான் குட்டி இளவரசன். புவியியலாளனின் கிரகத்தைச் சுற்றிக் கண்ணோட்டம் விட்டான். இவ்வளவு மகத்துவம் வாய்ந்த கிரகத்தை அவன் ஒருபோதும் பார்த்ததே இல்லை.

— உங்கள் கிரகம் மிகவும் அழகாக இருக்கிறது. கடல்கள் இங்கே உண்டா?

— என்னால் தெரிந்துகொள்ள முடியாது.
— அப்படியா! (குட்டி இளவரசன் சிறிது ஏமாற்றமடைந்தான்) மலைகள்?

— என்னால் அதைத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது.

— நகரங்கள், ஆறுகள், பாலைவனங்கள்?

— அவற்றைப்பற்றியும் தெரிந்துகொள்ள முடியாது.

— ஆனால் நீங்கள் புவியியலாளராயிற்றே!

— அது சரி, ஆனால் நான் ஆய்வாளன் இல்லையே. அத்தகைய ஆய்வாளர்கள் என்னிடம் இல்லை. நகரங்கள், ஆறுகள், மலைகள், கடல்கள், பாலைவனங்கள் ஆகியவற்றைக் கணக்கெடுக்கப் புவியியலாளன்போகமாட்டான். அவன் அலைந்து திரிய முடியாத அளவுக்கு முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவன். அவன் தன் அலுவலகத்தை விட்டு நகரமாட்டான். ஆனால் அவன் ஆய்வாளர்களை வரவேற்பான். அவர்களிடம் கேள்வி கேட்பான். அவர்களுடைய நினைவுகளைக் குறிப்பெடுத்துக் கொள்வான். அவற்றில் யாராவது ஒருவனுடைய நினைவுகள் சுவாரஸ்யமானவை என்று தனக்குத் தோன்றினால், புவியியலாளன், அந்த ஆய்வாளனின் நேர்மையைப் பற்றி விசாரிக்கச் செய்வான்.

— ஏன்?

— ஏனென்றால், ஓர் ஆய்வாளன் பொய் சொன்னால், புவியியல் நூல்களில் பெரும் தீமைகள் விளையும். அவன் குடிகாரனாக இருந்தாலும் அப்படித்தான்.

— ஏன்?

— குடிகாரர்கள் எதையும் இரண்டாகப் பார்ப்பார்கள். புவியியலாளன், ஒரு மலை இருக்கும் இடத்தில் இரண்டு என்று உடனே குறித்துக்கொள்ளக்கூடும்.

— மோசமான ஆய்வாளனாக இருக்கக்கூடிய ஒருவனை நான் அறிவேன்.

— இருக்கலாம். ஆய்வாளன் நேர்மையுடையவனாகத் தோன்றினால் அவன் கண்டுபிடிப்பை ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்வார்கள்.

— நேரில் சென்று பார்ப்பார்களா?

— இல்லை, அது மிகவும் சிக்கலானது. ஆனால் சான்றுகள்

தர வேண்டுமென்று ஆய்வாளனை வற்புறுத்துவோம். உதாரணமாக, அவன் பெரிய மலையைக் கண்டுபிடித்தானென்றால், பெரிய கற்களை அங்கிருந்து கொண்டுவர வேண்டும்.

புவியியலாளர் திடீரென்று உணர்ச்சிவசப்பட்டார்.

— நீ அதிக தூரத்திலிருந்து வருகிறாய்! நீயும் ஓர் ஆய்வாளன்தான்! நீ உன் கிரகத்தைப்பற்றி விவரித்துச் சொல்ல வேண்டும்!

புவியியலாளர் தன்னுடைய பதிவுப் புத்தகத்தைத் திறந்து, பென்சிலைப் கூர்படுத்தினார். ஆய்வாளர்கள் கூறுவதெல்லாம் முதலில் பென்சிலால் குறித்துக்கொள்ளப்படும். ஆய்வாளன் சான்றுகள் கொண்டுவரும்வரை மையினால் எழுதாமல் காத்திருப்பார்கள்.

— சொல்கிறாயா, என்று கேட்டார் புவியியலாளர்.

— என் கிரகத்தில் சுவாரஸ்யமாக ஒன்றுமில்லை. மிகச் சிறியது. மூன்று எரிமலைகள் என்னிடம் இருக்கின்றன. இரண்டு உயிருள்ளவை. ஒன்று அணைந்துவிட்டது. யாருக்குத் தெரியும் என்ன ஆகுமென்று.

— யாருக்குத் தெரியும் என்ன ஆகுமென்று, என்றார் புவியியலாளர்.

—என்னிடம் ஒரு மலர்கூட இருக்கிறது.

— நாங்கள் மலர்களைக் குறித்துக்கொள்வதில்லை.

— ஏன்! அவைதான் எல்லாவற்றையும்விட அழகானவை!

— ஏனென்றால் அவை அநித்யமானவை.

— 'அநித்யம்' என்றால் என்ன?

— புவியியல் நூல்கள் மற்ற நூல்களைக் காட்டிலும் மிக மதிப்புள்ளவை. அவை என்றும் பழமையாவதில்லை. ஒரு மலை மாறுவது என்பது மிக அரிது. ஒரு சமுத்திரம் வற்றிப் போவது என்பது மிக அரிது. நாங்கள் எழுதுவது நிலையான வற்றைப்பற்றி.

— ஆனால் அணைந்த எரிமலைகள் மீண்டும் எரிய ஆரம்பிக்கலாம். 'அநித்யம்' என்றால் என்ன? என்று குறுக்கிட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— எரிமலைகள் அணைந்திருந்தாலும் விழித்திருந்தாலும் எங்களுக்கு ஒன்றுதான். எங்களுக்கு முக்கியமானது மலை,

அது நிலையானது என்பதுதான்.

— 'அநித்யம்' என்றால் என்ன? தன் வாழ்நாள் முழுவதும், ஒருமுறை கேட்டுவிட்டால், அந்தக் கேள்வியை விட்டுவிடாத குட்டி இளவரசன் மீண்டும் கேட்டான்.

— அதாவது, 'விரைவிலேயே அழிந்துபோகக்கூடியது.'

— என் மலர் விரைவில் அழிந்துபோய்விடுமா?

— நிச்சயமாக.

“என் மலர் அநித்யமானது. உலகத்தை எதிர்த்துப் போராட அவளிடம் நான்கு முட்கள்தான் இருக்கின்றன.” அவளை என்னிருப்பிடத்தில் தனிமையாக விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேனே?”

அவனுடைய முதல் வருத்தச் சலனம் இதுதான். அவன் உடனே மனத்தைத் திடப்படுத்திக்கொண்டான்:

— இனி நான் எங்கே போகவேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— பூமி எனும் கிரகம். அது மிகப் புகழ் வாய்ந்தது... என்றார் புவியியலாளர்.

குட்டி இளவரசன் தன் மலரை நினைத்துக்கொண்டே சென்றான்.

XVI

இப்படியாக ஏழாவது கிரகம் பூமி.

பூமி ஒன்றும் சாதாரண கிரகம் அல்ல! அதில் நூற்றுப் பதினோரு அரசர்கள் (நீக்ரோ அரசர்களையும் சேர்த்துத் தான்), ஏழாயிரம் புவியியலாளர்கள், ஒன்பது லட்சம் வியாபாரிகள், எழுபத்தைந்து லட்சம் குடிகாரர்கள், முப்பத்தோரு கோடி, பத்து லட்சம் தற்பெருமைக்காரர்கள் — அதாவது ஏறக்குறைய இருநூறு கோடி பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள்.

பூமியின் பரப்பளவைப்பற்றி ஏதாவது உங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டுமென்றால், மின்சாரம் கண்டுபிடிப்பதற்கு முன், மொத்தம் ஆறு கண்டங்களிலும் நான்கு லட்சத்து எழுபத்தியிரண்டாயிரத்து ஐநூற்றுப் பதினோரு தெரு விளக்கேற்றுபவர்களின் படையே தேவைப்பட்டது.

சற்று தூரத்திலிருந்து பார்த்தால் அது அற்புதத் தோற்றம் அளிக்கும். அந்தப் படையின் அசைவுகள் ஒரு மகத்தான 'பாலெ'போல் தோன்றும். முதலாவதாக நியூஜிலாந்து — ஆஸ்திரேலியா தெருவிளக்கேற்றுபவர்களின் முறை வரும். அவர்கள் விளக்கேற்றியபின் தூங்கச் செல்வார்கள். விளக்கேற்றுபவர்களின் நடனத்தில் சீனாவையும், சைபீரியாவையும் சேர்ந்தவர்கள் அடுத்து வருவார்கள். நடனம் முடிந்ததும் மேடைக்குப்பின் சென்று மறைவார்கள். பிறகு ரஷ்யாவிலும், இந்திய நாடுகளிலும் உள்ள விளக்கேற்றுபவர்கள் வருவார்கள். அவ்வாறே அடுத்தடுத்து, ஆப்பிரிக்க — ஐரோப்பாவினரும், தென் அமெரிக்காவினரும், வட அமெரிக்காவினரும் முறையே வருவார்கள். அவர்கள் இந்தக் காட்சியில் தோன்றும் வரிசை முறையில் தவறு செய்வதே

இல்லை. அது ஓர் உன்னதக் காட்சி.

வட துருவத்து விளக்கேற்றுபவனும் அவனுடைய சுகதொழிலாளியான தென் துருவத்து விளக்கேற்றுபவனும் மட்டும் அக்கறையின்றி, சுறுசுறுப்பின்றி வாழ்க்கையை வாழ்ந்தவந்தனர்: ஆண்டில் இரண்டு தடவை மட்டும் வேலை செய்தனர்.

XVII

அறிவாற்றலைப் புலப்படுத்த விரும்பும்போது சிறிது பொய் சொல்ல நேர்கிறது. உங்களிடம் விளக்கேற்று பவர்களைப்பற்றிச் சொன்னபோது, நான் முற்றிலும் நேர்மையாக இருக்கவில்லை. நம் கிரகத்தைப்பற்றி அறியாதவர்களுக்குத் தவறான கருத்தை நான் உண்டாக்க நேரிடலாம். மனிதர்கள் பூமியில் சிறிது இடத்தில் மட்டுமே குடிபுகுந்திருக்கிறார்கள். பூமியில் வசிக்கும் இருநூறு கோடி மக்களும் கூட்டத்தில் இருப்பதுபோல் கொஞ்சம் நெருக்கமாக நின்றார்களானால், அவர்கள் எல்லோரும் இருபது மைல் நீளம், இருபது மைல் அகலம் உள்ள மைதானத்தில் அடங்கி விடுவார்கள். பசிபிக் சமுத்திரத்தில் உள்ள ஒரு சின்னத் தீவில் மனித இனத்தையே அடுக்கிவிடலாம்.

பெரியவர்கள் நிச்சயமாக இதை நம்பமாட்டார்கள். நிறைய இடத்தை அவர்கள் எடுத்துக்கொள்வதாக நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். பவோபாப் மரங்களைப்போல் அவ்வளவு செல்வாக்கு தங்களுக்கு இருப்பதாக நினைத்துக்கொள்கிறார்கள். அவர்களைக் கணக்கிடச் சொல்லிப்பாருங்களேன். அவர்கள் எண்களை ஆராதிப்பார்கள்: அவை அவர்களுக்குக் களிப்பூட்டும். ஆனால் இதை உங்கள் மீது சுமத்திக்கொண்டு நேரத்தைச் செலவழிக்காதீர்கள். அது வீண். என்னை நம்புங்கள்.

குட்டி இளவரசன் பூமிக்கு வந்ததும் யாரையும் காணவில்லையே என்று வியந்தான். ஒருக்கால் கிரகம் தவறி வந்துவிட்டோமோ என்று அஞ்சினான். நிலவின் ஒளியுடைய ஒரு வளையம் மண்ணில் அசைந்தது.

— வணக்கம், என்று குட்டி இளவரசன் சும்மா சொல்லிப் பார்த்தான்.

— வணக்கம், என்றது அந்தப் பாம்பு.

— எந்தக் கிரகத்தில் நான் விழுந்திருக்கிறேன், என்று கேட்டான், குட்டி இளவரசன்.

— பூமியில், ஆப்பிரிக்காவில்: பாம்பு பதிலளித்தது.

— அப்படியா... பூமியில் யாருமில்லையா?

— இந்த இடம் பாலைவனம். பாலைவனங்களில் எவரும் இருப்பது இல்லை. பூமி மிகப் பெரியது, என்றது பாம்பு.

குட்டி இளவரசன் ஒரு கல்லின்மேல் அமர்ந்தான். வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்தான்:

— எனக்கு ஒரு சந்தேகம். விண்மீன்கள் வெளிச்சம் பெற்றிருப்பது, ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கிரகத்தை அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காக. இருக்குமோ. என் கிரகத்தைப் பார், நம் தலைக்கு நேராக உயரே இருக்கிறது! ஆனால் எவ்வளவோ தொலைவில் இருக்கிறது!

— அழகாக இருக்கிறது. இங்கு எதற்காக வந்தாய்? என்றது பாம்பு.

— ஒரு மலரினால் சில பிரச்சினைகள், என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— அப்படியா! என்றது பாம்பு.

இருவரும் மௌனமானார்கள்.

— மனிதர்கள் எங்கே? மறுபடியும் தொடர்ந்தான் குட்டி இளவரசன். இங்கே பாலைவனத்தில் சற்றுத் தனிமையாக இருக்கிறது...

— மனிதர்கள் தங்கள் இருப்பிடங்களிலும் தனிமையாகத்தான் இருக்கிறார்கள், என்றது பாம்பு.

குட்டி இளவரசன் அதை நெடுநேரம் உற்றுப்பார்த்தான்: பிறகு முடிவில்,

— நீவேடிக்கையான பிராணி. விரலைப்போல் மெல்லிய தாய்... என்றான்.

— ஆனால் அரசனின் விரலைவிட எனக்கு சக்தி அதிக முண்டு, என்றது பாம்பு.

குட்டி இளவரசன் புன்னகைத்தான்.

நீ வேடிக்கையான பிராணி. விரலைப்போல் மெல்லியதாய்...

— உனக்கு ஒன்றும் அவ்வளவு சக்தி இல்லை.. உனக்குக் கால்கள்கூட இல்லை... உன்னால் பிரயாணம் செய்யக்கூடமுடியாது.

— ஒரு கப்பலைவிட நீண்ட தூரம் உன்னை நான் அழைத்துச் செல்வேன், என்றது பாம்பு. குட்டி இளவரசனின் கணுக்காலைப் பொன் வளையம் போல் அது சுற்றிக் கொண்டது:

— நான் யாரைத் தொடுகிறேனோ, அவனைப் பிறந்த மண்ணுக்கே திருப்பித் தந்துவிடுகிறேன். ஆனால் நீ தூய்மையானவன். நீ விண்மீனிலிருந்து வருகிறாய்... என்று மேலும் சொன்னது.

குட்டி இளவரசன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

— உன்னைப் பார்த்தால் எனக்குப் பரிதாபமாக இருக்கிறது. இவ்வளவு பலவீனமான நீ... அதுவும் இந்தக் கருங்கல் தரையில். உன்னுடைய கிரகத்தை நினைத்து என்றைக்காவது நீ வருந்த நேர்ந்தால் என்னால் உனக்கு உதவ முடியும். என்னால் முடியும்...

— எனக்கு நன்றாகப் புரிந்துவிட்டது. ஏன் எப்போதும் புதிர்போட்டுப் பேசுகிறாய், என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— நான் எல்லாவற்றையும் விடுவித்துவிடுவேன், என்றது பாம்பு.

இருவரும் மௌனமானார்கள்.

XVIII

குட்டி இளவரசன் பாலைவனத்தைக் கடந்தான். ஒரு மலரைமட்டும் சந்தித்தான். அது மூன்று இதழ்களுடைய மலர், மிகச் சாதாரணமான மலர்...

— வணக்கம், என்றான் இளவரசன்.

— வணக்கம், என்றது மலர்.

— மனிதர்கள் எங்கே? என்று அடக்கத்துடன் கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

ஒருநாள், அந்த மலர், பயணிகள் கூட்டம் ஒன்று செல்வதைப் பார்த்திருந்தது:

—மனிதர்களா? ஆறு அல்லது ஏழுபேர் என நினைக்கிறேன், எத்தனையோ ஆண்டுகளுக்குமுன் அவர்களைப் பார்த்தேன். அவர்கள் எங்கே இருக்கிறார்கள் என்பது ஒருவருக்கும் தெரியாது. காற்று அவர்களைக் கொண்டுசெல்லும். அவர்களுக்கு வேர்கள் இல்லை. அதுதான் அவர்களைத் தொல்லைப்படுத்துகிறது.

— போய்வருகிறேன், என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— போய்வா, என்றது மலர்.

XIX

குட்டி இளவரசன் ஓர் உயர்ந்த மலைமீது ஏறினான். தன் முட்டியளவே இருக்கும் மூன்று எரிமலைகளைத்தான் அவன் இதுவரை அறிந்திருந்தான். அணைந்த எரிமலையை முக்காலி யாகப் பயன்படுத்துவான். “இவ்வளவு உயர்ந்த மலையிலிருந்து கிரகம் முழுவதையும், மனிதர்கள் எல்லோரையும் காணப்போகிறேன்...” என்று தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டான். ஆனால் ஊசிபோல் கூர்மையாய் நீண்டிருந்த பாறையின் முனைகளைத்தான் கண்டான்.

— வணக்கம், என்று சும்மா சொல்லிப்பார்த்தான்.

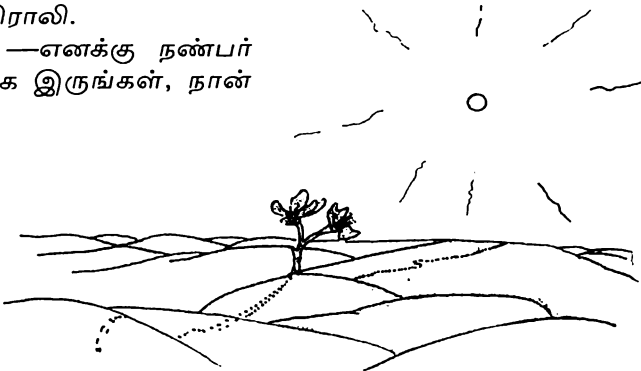
— வணக்கம்... வணக்கம்... வணக்கம்... என்றது எதிரொலி.

— நீங்கள் யார்? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— நீங்கள் யார்...

நீங்கள் யார்... நீங்கள் யார்... பதிலளித்தது எதிரொலி.

—எனக்கு நண்பர்களாக இருங்கள், நான்

தனியாக இருக்கிறேன், என்றான்.

— நான் தனியாக இருக்கிறேன்... நான் தனியாக இருக்கிறேன்... நான் தனியாக இருக்கிறேன்..., என்று பதிலளித்தது எதிரொலி.

“என்ன விநோதமான கிரகம்! என்று அப்போது அவன் நினைத்தான். எங்கும் வறண்டிருக்கிறது. எங்கும் முள்ளாய் இருக்கிறது. எங்கும் உவர்ப்பாயிருக்கிறது. மனிதர்களுக்குக் கற்பனை வளம் குறைவு. தங்களிடம் சொல்லப்பட்டதையே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்கிறார்கள்... என்னிடம் ஒரு மலர் இருந்தான்: அவள் அப்போதும் பேச்சில் முந்திக்கொள்வாள்...”

XX

மணல், பாறை, பனி வழியாகக் குட்டி இளவரசன் நெடுந் தூரம் நடந்த பிறகு ஒரு பாதையைக் கண்டான். பாதைகள் அனைத்தும் மனிதர்களின் இருப்பிடங்களுக்குச் செல்லும்.

— வணக்கம், என்றான்.

ரோஜாக்கள் மலர்ந்திருந்த தோட்டம் அது.

அவற்றைக் குட்டி இளவரசன் உற்று நோக்கினான். எல்லாம் அவனுடைய மலரைப் போன்றே இருந்தன.

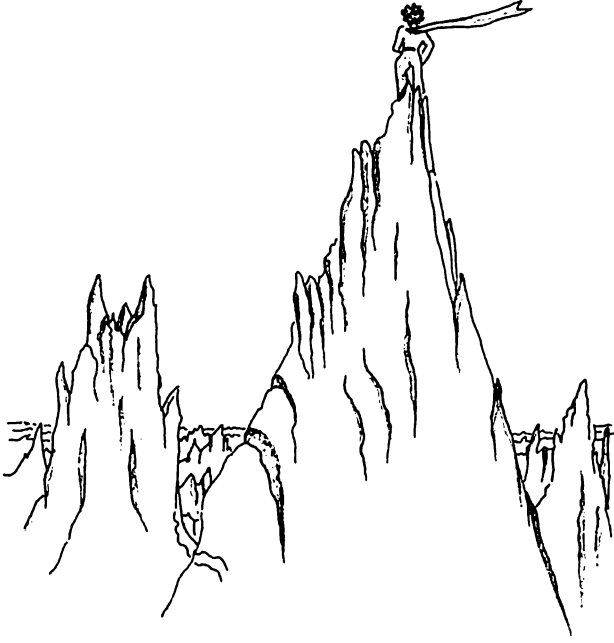
— யார் நீங்கள்? என்றான் அயர்ந்துபோய்.

— நாங்கள் ரோஜாக்கள், என்றன ரோஜாக்கள்.

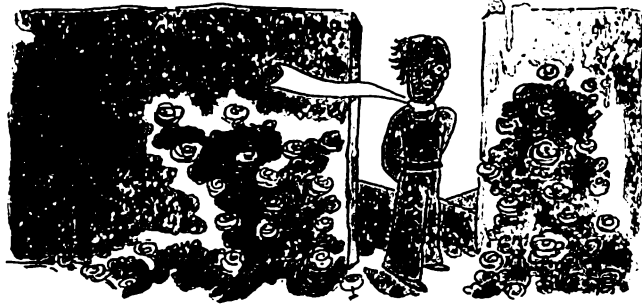
— அப்படியா! என்றான் குட்டி இளவரசன்...

அவன் பெரும் துன்பத்திலாழ்ந்தான். பிரபஞ்சத்தில் உள்ள மலர் இனங்களிலேயே தான் ஒரு தனி ரகம் என்று அவனுடைய மலர் அவனிடம் சொல்லியிருந்தான். இப்போது பார்த்தால் ஐயாயிரம் மலர்கள் அனைத்தும் ஒரே தோட்டத்தில் ஒரே மாதிரியாகவே இருந்தன!

“இதைக் கண்டால் அவள் மனமுடைந்துபோவாள்... பலமாக இருமுள்வாள். அவமானத்திலிருந்து விடுபட உயிர் போவதுபோல நடிப்பாள். நானும் அவளுக்கு வைத்தியம் பார்ப்பதுபோல் நடிக்கவேண்டும். இல்லையென்றால் என்னை வருத்தத்தில் ஆழ்த்துவதற்காகவே உண்மையில் இறந்தாலும் இறந்துவிடுவாள்.”

எங்கும் வறண்டிருக்கிறது. எங்கும் முள்ளாய் இருக்கிறது. எங்கும்
உவர்ப்பாயிருக்கிறது.

“தனித் தன்மையுடைய ஒரு மலரைப் பெற்றிருந்ததால் நான் செல்வந்தன் என நினைத்திருந்தேன். கடைசியில் ஒரு சாதாரண ரோஜாதான் எனக்குச் சொந்தமாக இருக்கிறது. அந்த மலரும், முழங்கால் உயரம் இருக்கிற மூன்று எரிமலைகளும் — அவற்றிலொன்று ஒருக்கால் நிரந்தரமாக அணைந்து விட்டிருந்தாலும் இருக்கலாம் — என்னை ஒரு பெரிய இளவரசனாக்காது...” என்று மேலும் எண்ணினான். புல் தரையில் படுத்துக்கொண்டு அழுதான்.

XXI

அந்த நேரத்தில்தான் ஒரு நரி வந்தது.

— வணக்கம், என்றது நரி.

— வணக்கம், என்று மரியாதையோடு கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான். ஒன்றும் தென்படவில்லை.

— நான் இங்கே ஆப்பிள் மரத்தின் கீழே இருக்கிறேன்... என்று ஒரு குரல் வந்தது.

— யார் நீ? என்றான் குட்டி இளவரசன். மிகவும் அழகாக இருக்கிறாய்...

— நான் ஒரு நரி.

— நான் மிக வருத்தத்துடன் இருக்கிறேன்... என்னுடன் விளையாட வா, என்று கேட்டுக்கொண்டான்.

— நான் உன்னோடு விளையாட முடியாது. நான் இன்னும் பழக்கப்படுத்தப்படவில்லை, என்றது நரி.

— அப்படியா! மன்னிக்கவும், என்றான் குட்டி இளவரசன்.
சற்று யோசனைக்குப் பிறகு கேட்டான்: 'பழக்கப்
படுத்துவது' என்றால் என்ன?

— நீ இந்த இடத்தைச் சேர்ந்தவனில்லை. எதைத்
தேடுகிறாய்? என்றது நரி.

— நான் மனிதர்களைத் தேடுகிறேன். 'பழக்கப்
படுத்துவது' என்றால் என்ன?

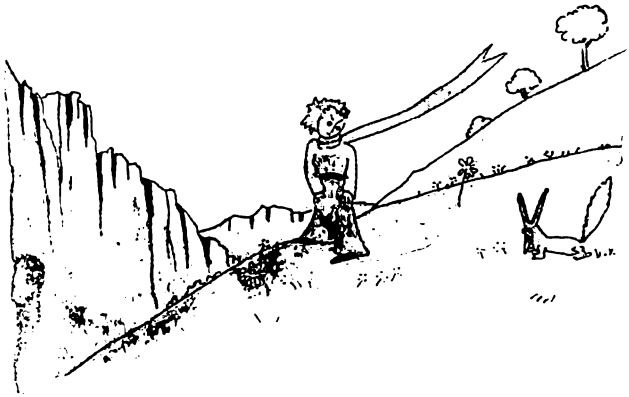
— மனிதர்கள் துப்பாக்கிகளை வைத்திருக்கிறார்கள்.
வேட்டையாடுகிறார்கள். அது பெரிய தொல்லை! கோழிகளைக்
கூட வளர்க்கிறார்கள். அதில் மட்டும்தான் அவர்களுக்கு
ஆர்வம். நீ கோழிகளைத் தேடுகிறாயா?

— இல்லை, நான் நண்பர்களைத் தேடுகிறேன். 'பழக்கப்
படுத்துவது' என்றால் என்ன? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— அது மறந்துபோனதொன்று. பழக்கப்படுத்துவது
என்றால் 'உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்வது...' என்று பொருள்,
என்றது நரி.

— உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்வதா?

— ஆம். என்னைப் பொறுத்தவரை நீ இன்னும் சின்னப்
பையன்தான். உன்னைப் போன்ற லட்சக்கணக்கான
பையன்களைப்போல். எனக்கு நீ தேவையில்லை. உனக்கும்
நான் தேவையில்லை. உன்னைப் பொறுத்தவரை என்னைப்
போன்ற லட்சக்கணக்கான நரிகளில் நானும் ஒரு நரி. ஆனால்
என்னை நீ பழக்கப்படுத்திக்கொண்டால் நாம் ஒருவருக்
கொருவர்தேவைப்படுவோம். உலகத்தில் நான் உனக்கே என்று

ஆகிவிடுவேன்... உலகத்தில் நீ எனக்கே என்று ஆகிவிடுவாய்...

— இப்போதுதான் எனக்குப் புரிய ஆரம்பித்திருக்கிறது. ஒரு மலர் இருக்கிறாள்... அவள் என்னைப் பழக்கப் படுத்திக்கொண்டாள்... என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— இருக்கலாம். பூமியில் எத்தனையோ பொருட்களைப் பார்க்கிறோம்... என்றது நரி.

— இல்லை. அவள் பூமியில் இல்லை, என்றான் குட்டி இளவரசன்.

நரிக்குப் புதிராக இருந்தது:

— இன்னொரு கிரகத்திலா?

— ஆமாம்.

— அந்தக் கிரகத்தில் வேட்டைக்காரர்கள் இருக்கிறார்களா?

— இல்லை.

— இது சுவாரஸ்யமானதுதான்! கோழிகள்?

— இல்லை.

— எதுவுமே முழுமையாக இருப்பதில்லை: நரி பெரு மூச்சு விட்டது.

ஆனாலும் நரி, தான் சொல்லியதற்கே திரும்ப வந்தது:

— என் வாழ்க்கை ஒரே மாதிரியானது. நான் கோழிகளை வேட்டையாடுகிறேன். மனிதர்கள் என்னை வேட்டையாடுகிறார்கள். எல்லாக் கோழிகளும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன. எல்லா மனிதர்களும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறார்கள். ஆகவே எனக்குக் கொஞ்சம் சலிப்பாக இருக்கிறது. ஆனால், என்னை நீ பழக்கப்படுத்திக் கொண்டால், என் வாழ்க்கை ஒளிமயமாகிவிடும். என் காதில் விழுகிற காலடி ஒசைகளில் மாறுபட்ட ஒசைகளை நான் அறிந்து கொள்வேன். மற்ற காலடி ஒசைகள் என்னைத் தரைக்குள் பதுங்கச் செய்கின்றன. உன்னுடையவை ஓர் இசையைப்போல என்னைப் பொந்திலிருந்து வெளிவரச்செய்யும். கவனி! அங்கு பார்த்தாயா, கோதுமை வயல்களை? நான் ரொட்டி சாப்பிடுவதில்லை. கோதுமை எனக்குப் பயன்றது. கோதுமை வயல்கள் என் நினைவுக்கு எதையும் கொண்டுவருவதில்லை. இது வருத்தத்திற்குரியது! ஆனால் உனக்குப் பொன்னிற முடி

இருக்கிறது. நீ என்னைப் பழக்கப்படுத்திக்கொண்டால் அற்புதமாக இருக்கும்! பொன்னிற கோதுமை எனக்கு உன் நினைவை ஏற்படுத்தும். கோதுமை வயல்களினூடே செல்லும் காற்றை நான் நேசிப்பேன்...

நரி மௌனமாயிற்று. நீண்ட நேரம் குட்டி இளவரசனைப் பார்த்தது.

— தயவுசெய்து... என்னைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்!

— எனக்கும் விருப்பம்தான். ஆனால் எனக்கு அதிக நேரம் இல்லை. நிறைய நண்பர்களை நான் கண்டறிய வேண்டும். பல செய்திகளைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும்.

— பழக்கப்படுத்திக்கொண்ட பொருட்களைத்தான் தெரிந்து கொள்ள முடியும். மனிதர்களுக்கு இப்போதெல்லாம் எதையும் தெரிந்துகொள்ள நேரமிருப்பதில்லை. தயார் செய்த பொருட்களையே கடைகளில் வாங்குகிறார்கள். ஆனால் கடைக்காரர்கள் நண்பர்களாக இல்லாததால் மனிதர்களுக்கு நண்பர்களே இல்லை. உனக்கு ஒரு நண்பன் வேண்டுமென்றால் என்னைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்!

— என்ன செய்ய வேண்டும்? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— அதற்கு மிகப் பொறுமையாக இருக்க வேண்டும். முதலாவதாகப் புல்தரையில் நீ சற்று எட்டி உட்கார வேண்டும். நான் உன்னை ஓரக்கண்ணால் பார்ப்பேன். நீ ஒன்றும் சொல்லக்கூடாது. மொழியானது, தவறாகப் புரிந்து கொள்வதற்கு ஒரு கருவி. நாளுக்கு நாள் சிறிது சிறிதாக நீ நெருங்கி வரலாம்...

மறுநாள் குட்டி இளவரசன் திரும்பி வந்தான்.

— அதே நேரத்திற்கு வந்திருந்தால் நன்றாயிருந்திருக்கும். உதாரணமாக, நீ பிற்பகல் நான்கு மணிக்கு வருவதாக இருந்தால், மூன்று மணியிலிருந்தே நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கத் தொடங்கியிருப்பேன். நேரம் ஆக ஆக, என் மகிழ்ச்சி அதிகமாகும். நான்கு மணி ஆனதும் நான் பொறுமையிழந்து விடுவேன். திகிலூடன் இருப்பேன். ஆனந்தத்தின் மதிப்பை நான் அறிந்துகொள்வேன்! உனக்குத் தோன்றிய நேரத்தில் நீ வந்தால், எப்போது என் இதயத்திற்கு மகிழ்ச்சியை அணிவிப்பது என்பது எனக்குத் தெரியாது... சடங்குகள் அவசியம்.

— சடங்கு என்றால் என்ன? என்று கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— அதுகூட மிக மறக்கப்பட்டுவிட்ட ஒன்று. ஒரு நாளினைமற்ற நாட்களிலிருந்தும், ஒரு நேரத்தைமற்ற நேரங்களிலிருந்தும் பிரித்துக்காட்டுவது அதுதான். உதாரணமாக, என் வேட்டைக்காரர்களுக்கு ஒரு சடங்கு உண்டு. வியாழனன்று அவர்கள் கிராமப் பெண்களோடு நடனம் ஆடுவார்கள். அப்போதெல்லாம் வியாழன்மகிழ்ச்சியான நாளாக இருக்கும்! நான் திராட்சைத் தோட்டம்வரை உலவிவிட்டு வருவேன். வேட்டைக்காரர்கள் குறிப்பிட்ட நேரமின்றி, கண்ட நேரத்திலும் நடனம் ஆடுவார்கள் என்றால் எல்லா நாட்களும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கும். எனக்கு விடுமுறை கிடைக்காது.

இவ்வாறு குட்டி இளவரசன் நரியைப் பழக்கப் படுத்திக்கொண்டான். அவன் புறப்படும் நேரம் வந்ததும்:

— ஐயோ! நான் அழுவேன்... என்றது நரி.

— இது உன் தவறுதான். உனக்குக் கெடுதி செய்ய வேண்டும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. ஆனால் நான் உன்னைப் பழக்கப்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும் என்று நீதான் விரும்பினாய்...

— ஆமாம், என்றது நரி.

— நீ அழப் போகிறாயா! என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— ஆமாம், என்றது நரி.

— உனக்கு அதில் ஒன்றும் லாபமில்லையே!

— லாபம் கிடைத்திருக்கிறதே, கோதுமை வயல்களின் நிறத்தினால், என்றது நரி.

— நீ சென்று மீண்டும் ரோஜாக் களைப் பார். அப்போது உனக்குப்

உதாரணமாக, நீ பிற்பகல் நான்கு மணிக்கு வருவதாக இருந்தால்,
மூன்று மணியிலிருந்தே நான் மகிழ்ச்சியாக இருக்கத்
தொடங்கியிருப்பேன்.

புரியும், உன் மலர் உலகத்திலேயே தனித்தன்மை வாய்ந்தவள் என்று. பிறகு என்னிடம் விடைபெற்றுக்கொள்ள வா. அப்போது உனக்கு ஓர் ரகசியத்தை அன்பளிப்பாகத் தருகிறேன், என்று மேலும் கூறியது நரி. குட்டி இளவரசன் ரோஜாக்களைப் பார்க்கச் சென்றான்.

— நீங்களெல்லாம் என் ரோஜாவைப்போலில்லை. நீங்கள் ஒரு பொருட்டே இல்லை, என்றான் அவற்றிடம். யாரும் உங்களைப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. நீங்கள் யாரையும் பழக்கப்படுத்திக்கொள்ளவில்லை. முன்னர் என் நரி எவ்வாறிருந்ததோ, அவ்வாறு இருக்கிறீர்கள். அது அப்போது லட்ச நரிகளில் ஒன்றாகத்தான் இருந்தது. ஆனால் அதை நான் என் நண்பனாக்கிக்கொண்டேன். இப்போது அது எனக்கென்றே ஆகிவிட்டது.

ரோஜாக்கள் சலனமடைந்தன.

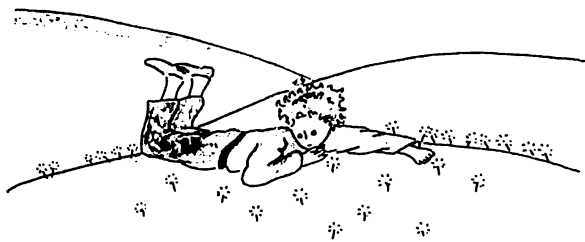
— நீங்கள் அழகாயிருக்கிறீர்கள், ஆனால் வெறுமையாக இருக்கிறீர்கள். உங்களுக்காக யாரும் உயிர்துறக்க முடியாது. ஒரு சாதாரண வழிப்போக்கன் என் ரோஜா உங்களைப்போல் இருக்கிறதென்று நினைப்பான். ஆனால், அவளைப் பொறுத்தவரை அவள் உங்கள் எல்லோரையும்விட முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவள். ஏனென்றால், நான் நீரூற்றி வளர்த்தது அவளைத்தான். அவளைத்தான் கண்ணாடிக் கூண்டில் வைத்துப் பாதுகாத்தேன். அவளுக்காகத்தான் தட்டி மறைப்பை வைத்தேன். அவளிடமிருந்துதான் கம்பளிப் புழுக்களைக் கொன்றேன். (இரண்டு மூன்றை மட்டும் வண்ணத்துப் பூச்சிகளுக்காக விட்டுவிட்டேன்). அவள் குறைகளையும் கேட்டேன். அவளுடைய பெருமிதப் பேச்சையும் கேட்டேன். ஒவ்வொரு சமயம் அவள் ஊமையாக நின்றதையும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். அவள் என் ரோஜா.

பிறகு நரியிடம் திரும்பிவந்தான்:

— சென்றுவருகிறேன், என்றான்...

— சென்றுவா. என் ரகசியம் இதுதான். இது மிகச் சாதாரணமானது. இதயத்திற்குத்தான் பார்வை உண்டு. முக்கியமானது கண்களுக்குத் தென்படாது, என்றது நரி.

— முக்கியமானது கண்களுக்குத் தென்படாது...

புல் தரையில் படுத்துக்கொண்டு அழுதான்.

மறந்துவிடாமல் இருக்க, இதைத்திரும்பத் திரும்பச் சொல்லிக் கொண்டான் குட்டி இளவரசன்.

— உன்னுடைய ரோஜாவுக்கு நீ செலவழித்த நேரந்தான் ரோஜாவை உனக்கு அவ்வளவு முக்கியமானதாகச் செய்கிறது.

— என் ரோஜாவுக்காக நான் செவ்வழித்த நேரந்தான்... மறந்துவிடாமலிருக்க மீண்டும் ஒருமுறை சொல்லிக் கொண்டான்.

— மனிதர்கள் இந்த உண்மையை மறந்துவிட்டார்கள், என்றது நரி. ஆனால் நீ இதை மறக்கக்கூடாது. நீ பழக்கப் படுத்திக்கொண்டதற்கு நீ என்றுமே பொறுப்பாளியாகிறாய். உன் ரோஜாவுக்கு நீதான் பொறுப்பாளி...

— என் ரோஜாவுக்கு நான் பொறுப்பாளி... மறந்து விடாமலிருக்க மறுபடியும் சொன்னான்.

XXII

— வணக்கம், என்றான் குட்டி இளவரசன்

— வணக்கம், என்றான் சிக்கனல்மேன்.

— என்ன செய்கிறாய் இங்கே? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— பயணிகளை ஓர் ஆயிரம் வீதம் பிரித்து வகைப்படுத்தி அவர்களை ரயில்களில் அனுப்பிவைக்கிறேன். அவர்களை ஏற்றிச் செல்லும் வண்டித் தொடர்களைச் சில சமயம் வலப்பக்கமாகவும், சில சமயம் இடப்பக்கமாகவும் அனுப்பு கிறேன்.

பிரகாசமான விளக்குடன் ஒரு விரைவு வண்டி இடிபோல் உறுமியவாறு வந்து கேபினை நடுங்கவைத்தது.

— அவர்கள் ரொம்ப அவசரப்படுகிறார்கள். எதைத் தேடுகிறார்கள்? என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— ரயில்வண்டி ஓட்டுபவனுக்கே அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியாது, என்றான் சிக்கனல்மேன்.

உடனே உறுமிச் சென்றது, எதிர்ப்பக்கத்தில் பிரகாசமான இன்னொரு விரைவு வண்டி.

— அதற்குள்ளாகவா திரும்பிவிட்டார்கள்? என்று கேட்டான் குட்டி இளவரசன்...

— அவர்களேயல்ல, இவர்கள் வேறு.

— அவர்கள் இருந்த இடம் அவர்களுக்குப் பிடிக்க வில்லையா?

— இருக்கிற இடத்தில் யாரும் ஒருபோதும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதில்லை, என்றான் சிக்னல்மேன்.

அடுத்தது இடியாக முழங்கியது, பிரகாசமான மூன்றாவது விரைவு வண்டி.

— முதலில் போன பயணிகளைப் பின்தொடர்கிறார்களா? என்று கேட்டான் குட்டி இளவரசன்.

— அவர்கள் எதையும் பின்தோடரவில்லை, என்றான் சிக்னல்மேன். அவர்கள் தூங்குவார்கள் அல்லது கொட்டாவி விடுவார்கள். குழந்தைகள் மட்டும் கண்ணாடியில் மூக்கை நசுக்கிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

— குழந்தைகளுக்கு மட்டும் தெரியும், எதைத் தேடுகிறோம் என்று. ஒரு கந்தைத் துணிப் பொம்மைக்காக நேரத்தை வீணடிப்பார்கள். அது அவர்களுக்கு முக்கியமானதாகத் தெரிகிறது. அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டால் அழுவார்கள்... என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— அவர்கள் அதிர்ஷ்டக்காரர்கள்... என்றான் சிக்னல்மேன்.

XXIII

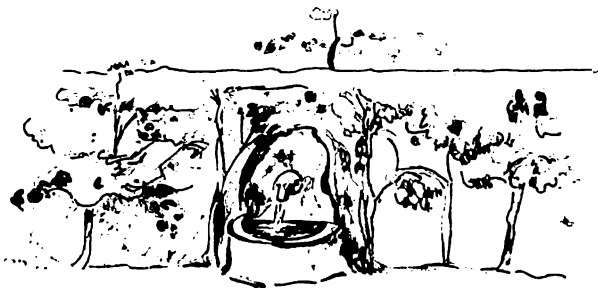
— வணக்கம், என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— வணக்கம், என்றான் வியாபாரி.

தாகத்தைத் தணிக்கும் தரம் உயர்ந்த மாத்திரைகளை விற்பவன் அவன். ஒரு நாளைக்கு ஒரு மாத்திரை வீதம், ஒரு வாரத்திற்கு விழுங்கவேண்டும். தண்ணீர் குடிக்கவேண்டும் என்ற உணர்வே மறைந்துவிடும்.

— எதற்காக நீ இதை விற்கிறாய்?

— இது நேரத்தைப் பெரிய அளவுக்கு மிச்சப்படுத்து

கிறது.. நிபுணர்கள் கணித்திருக்கிறார்கள். ஒரு வாரத்திற்கு ஐம்பத்து மூன்று நிமிடங்களைச் சேமிக்க முடியும்.

— இந்த ஐம்பத்து மூன்று நிமிடங்களை வைத்துக் கொண்டு என்னசெய்கிறார்கள்?

— எது வேண்டுமானாலும் செய்யலாம் ...

“நானாக இருந்தால், எனக்குச் செலவிட ஐம்பத்து மூன்று நிமிடங்கள் கிடைத்தால், மெதுவாக ஊற்றுக்கு நடந்து செல்வேன்...” என்று குட்டி இளவரசன் தனக்குள்ளேயே சொல்லிக்கொண்டான்.

XXIV

பாலைவனத்தில், இயந்திரக் கோளாறு ஏற்பட்டபின், எட்டாவது நாள். என் கைவசமிருந்த தண்ணீரின் கடைசிச் சொட்டைக் குடித்தவாறே, வியாபாரிபற்றிய கதையைக் கேட்டேன்.

—ஆகா! உன் நினைவுகள் அழகாகத்தான் இருக்கின்றன. ஆனால் என்னுடைய விமானத்தை இன்னும் நான் பழுதுபார்த்து முடிக்கவில்லை. இனி குடிப்பதற்கும் எதுவுமில்லை. என்னாலும் ஒரு ஊற்றுக்கு நடந்து செல்ல முடியுமானால் நானும் மகிழ்ச்சி அடைவேன்! என்றேன்.

— என்னுடைய நண்பன் நரி... என்றான் என்னிடம் .

— சின்னப் பயலே! இனி நரியைப்பற்றி பேச்சேயில்லை

— ஏன்?

— ஏனென்றால் நாம் தாகத்தால் சாகப்போகிறோம்...

என்னுடைய விளக்கத்தை அவன் புரிந்துகொள்ள வில்லை.

— சாகப்போவதாக இருந்தாலும் ஒரு நண்பனைப் பெற்றிருப்பது நல்லதுதானே. எனக்கு ஒரு நரி நண்பனாக இருந்தது... அதற்காக நான்மகிழ்ச்சி அடைகிறேன், என்று அவன் பதில்சொன்னான்.

“அவன் ஆபத்தைக் கணக்கிடவில்லை. அவனுக்கு என்றுமே பசியும் இல்லை, தாகமும் இல்லை. சூரியனின் ஒளி

சிறிது போதும்..." என்று எனக்குள் சொல்லிக்கொண்டேன்.

ஆனால் அவன் என்னைப் பார்த்தான், என் எண்ணத் திற்குப் பதில் தந்தான்:

— எனக்குத்தாகம் எடுக்கிறது... கிணற்றைத் தேடுவோம்.

எனக்குச் சோர்வு தோன்றியது: பரந்த பாலைவனத்தில் குருட்டுப்போக்கில் ஒரு கிணற்றைத் தேடுவது அபத்தம் இருந்தும், நடக்க ஆரம்பித்தோம்.

அமைதியாக, மணிக்கணக்காக நடந்தோம். இரவு விழுந்தது. விண்மீன்கள் ஒளிர ஆரம்பித்தன. கனவில் காண்பதைப்போல் அவற்றைக் கண்டேன், எனக்குத் தாகத் தால் இலேசாகச் சுரம் அடித்ததால், என் நினைவில் குட்டி இளவரசனின் சொற்கள் நடனமாடின.

— உனக்கும் தாகமா? என்று அவனிடம் கேட்டேன்.

ஆனால் அவன் என் கேள்விக்குப் பதிலளிக்கவில்லை.

— தண்ணீர் மனத்துக்கும் இதம் அளிக்கும் ... என்று சாதாரணமாகப் பதில் சொன்னான்.

அவன் பதில் எனக்கு விளங்கவில்லை. ஆனாலும் மௌனமாக இருந்தேன்... அவனை மேற்கொண்டு எதுவும் கேட்கக்கூடாது என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்திருந்தது.

அவன் களைப்படைந்திருந்தான். அமர்ந்தான். அவன ருகில் நான் அமர்ந்தேன். சற்று நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு அவன் மேலும் சொன்னான்:

— விண்மீன்கள் அழகாக இருக்கின்றன, ஒரு மலர் கண்ணுக்குத் தெரியாததால்...

"நிச்சயமாக" என்று நான் பதிலளித்தேன். ஒன்றும் கூறாமல் நிலவின் ஒளியில் மணலின் மடிப்புகளைப் பார்த்தேன்.

— பாலைவனம் அழகாக இருக்கிறது, என்றான் மேலும்.

உண்மைதான். பாலைவனத்தை என்றுமே நான் நேசிப்பவன். மணல்மேட்டில் உட்கார்ந்திருக்கிறோம். ஒன்றும் தெரிவதில்லை. கேட்பதில்லை. ஏதோ ஒன்று மௌனமாக ஒளிக்கிறது...

— இந்தப் பாலைவனத்திற்கு அழகு தருவது எங்கோ ஒரு மூலையில் அது கிணற்றை ஒளித்துவைத்திருப்பதுதான்...

என்றான் குட்டி இளவரசன்.

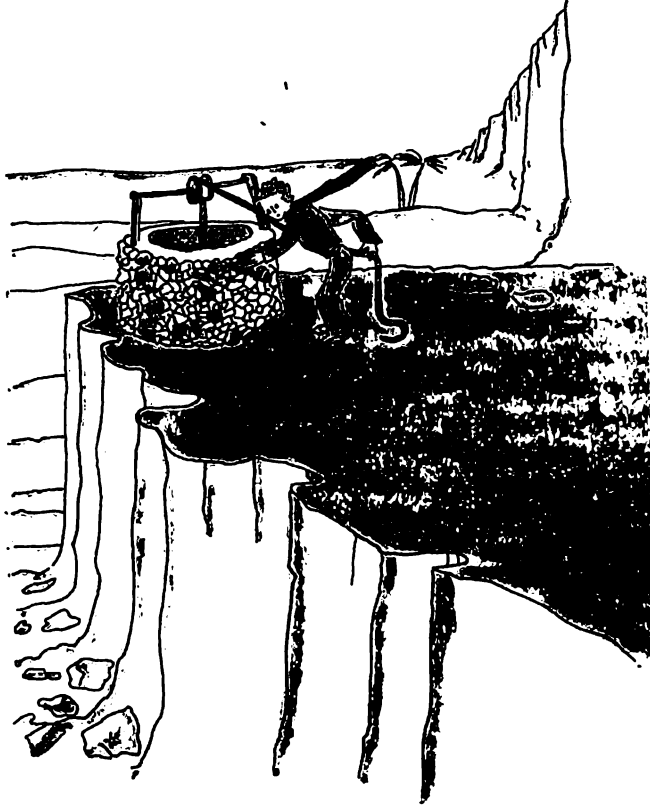
மணலின் மர்மமான இந்தப் பிரகாசத்தைத் திடீரென்று நான் புரிந்துகொண்டு வியந்தேன். சிறுவனாயிருந்தபோது நான் ஒரு பழைய வீட்டில் வசித்துவந்தேன். அங்கே ஒரு பொக்கிஷம் புதைத்துவைக்கப்பட்டிருந்தது என்று ஒரு கதை வழக்கில் இருந்தது. உண்மையில் அப்புதையலை யாரும் கண்டுபிடிக்க வில்லை. ஒருக்கால் யாரும் தேடாமல் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அந்த வீட்டையே அது வசீகரமானதாகச் செய்து விட்டிருந்தது. என் வீடு தன் இதயத்தின் ஆழத்தில் ஒரு ரகசியத்தை மறைத்து வைத்திருந்தது....

— ஆம், வீடானாலும் சரி, விண்மீன்களானாலும் சரி, பாலைவனமானாலும் சரி, அதற்குரிய அழகு கண்ணுக்குப் புலனாவதில்லை! என்றேன் குட்டி இளவரசனிடம்.

— என் நரியின் கருத்துடன் நீ ஒத்துப்போவது எனக்கு மகிழ்ச்சியாக இருக்கிறது, என்றான்.

குட்டி இளவரசன் உறங்கிவிட்டதால், அவனை என் கைகளில் அள்ளி எடுத்துக்கொண்டு வழிதொடர்ந்தேன். நான் உணர்ச்சிவசப்பட்டிருந்தேன். எளிதில் உடையக்கூடிய ஒரு பொக்கிஷத்தை நான் எடுத்துக்கொண்டு செல்வதுபோல் தோன்றியது. இதைவிட மென்மையானது வேறு எதுவும் இப் பூமியில் இல்லை என்பதுபோல் தோன்றியது. நிலவின் ஒளியில் அவனுடைய வெளுத்த நெற்றியையும், மூடிய இமைகளையும், காற்றில் நடுங்கும் மயிர்க்கற்றைகளையும் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். "இப்போது நான் பார்ப்பது வெறும் கூடுதான். முக்கியமானது கண்ணுக்குத் தெரிவதில்லை..." என்று எனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டேன்.

திறந்த உதடுகளிலிருந்து ஒரு அரைகுறைப் புன்னகை தோன்றி மறைந்தது. மறுபடியும் எனக்குள் சொல்லிக் கொண்டேன்: "உறங்கும் இந்தக் குட்டி இளவரசனிடம் என்மனைத நெகிழ்ச்செய்வது, மலரிடம் அவன் கொண்டுள்ள விசுவாசம். உறங்கிக்கொண்டிருக்கும்போதுகூட ஒரு ரோஜா வின் உருவம் விளக்கின் சுடர்போல் அவனிடம் ஒளி வீசிக் கொண்டிருக்கிறது..." முன்னைவிட அவன் மேலும் மென்மையாக இருந்ததை உணர்ந்தேன். விளக்குகளை நன்றாகப் பாது

அவன் சிரித்தான். கயிற்றைத் தொட்டான். ராட்டினத்தை இயங்க வைத்தான்.

காக்க வேண்டும்: காற்றின் ஒரு வீச்சு அவற்றை அணைத்து விடும்.

இப்படி நடந்துகொண்டே செல்கையில், விடியற்காலையில் அந்தக் கிணற்றைக் கண்டேன்.

XXV

— மனிதர்கள் நீர்ப்பிரவாகத்தில் சிக்கிக்கொள்வார்கள். ஆனால் எதைத் தேடுகிறோம் என்பது அவர்களுக்கே தெரியாது. அவர்கள் அதற்காக அலைபாய்ந்து சுற்றிச் சுற்றி வருவார்கள் ... என்றான் குட்டி இளவரசன்.

— இது தேவையில்லாத ஒன்று... என்று மேலும் சொன்னான்.

நாங்கள் பார்த்த கிணறு சகாராக் கிணறுகள்போல் இல்லை. சகாராக் கிணறுகள் மண்ணில் தோண்டப்பட்ட சாதாரணக் குழிகள். இது கிராமத்துக் கிணறு போலிருந்தது. ஆனால் அவ்விடத்தில் கிராமம் எதுவும் இல்லை. இதெல்லாம் எனக்குக் கனவாகப் பட்டது.

— என்ன விந்தை, எல்லாமே தயாராக இருக்கிறது: ராட்டினம், வாளி, கயிறு... என்றேன் குட்டி இளவரசனிடம்.

அவன் சிரித்தான். கயிற்றைத் தொட்டான். ராட்டினத்தை இயங்கவைத்தான். காற்று நெடுநாட்களாகத் தூங்கவைத்திருந்த பழைய திசைகாட்டி எவ்வாறு முனகுமோ அவ்வாறு முனகியது ராட்டினம்.

— கேட்டாயா, கிணற்றை விழிக்கவைக்கிறோம். அது பாடுகிறது... என்றான் குட்டி இளவரசன்.

அவன் சிரமப்படுவதில் எனக்கு விருப்பமில்லை:

— என்னை விடு, நான் செய்கிறேன். உனக்கு அது கனமாக இருக்கும், என்றேன்.

மெதுவாகக் கிணற்றுக் கைப்பிடிச் சுவர்வரை வாளியை இழுத்தேன். சுவரின்மேல் அசையாதிருக்குமாறு அதை வைத்தேன். ராட்டினத்தின் பாட்டு இன்னும் என் காதில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் நடுங்கிக்கொண்டிருந்த நீரில் சூரியன் நடுங்குவதைக் கண்டேன்.

—இந்த நீருக்காகத்தான் எனக்குத் தாகம். குடிப்பதற்குக் கொடு... என்றான் குட்டி இளவரசன்.

அவன் எதைத் தேடினான் என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன்! வாளியை அவன் உதடுகளுக்குக் கொண்டுபோனேன். கண்களை மூடியவாறே நீரைப் பருகினான். இது விழாக் கோலம்போல் இனிமையாக இருந்தது. இந்தத் தண்ணீர் உணவு மட்டும் இல்லை. வேறொரு தன்மையும் இதற்கிருந்தது. விண்மீன்களின் சீழேயான இந்தப் பயணத்தாலும், ராட்டினத்தின் இசையாலும், என் கைகளின் முயற்சியாலும் இது பிறந்தது. அன்பளிப்புபோல் மனத்திற்கு இதமளித்தது. நான் சிறுவனாயிருந்தபோது கிறிஸ்துமஸ் மரத்தின் ஒளியும், நள்ளிரவுப் பூஜையின் இசையும் புன்னகைகளின் மென்மையும் நான் பெற்ற கிறிஸ்துமஸ் அன்பளிப்பை இது போன்றே ஒளிர்ச்செய்தன.

—உன் உலகத்து மனிதர்கள் ஒரே தோட்டத்தில் ஐயாயிரம் ரோஜாக்களை வளர்க்கிறார்கள்... அவற்றிடத்தே அவர்கள் தேடுவது கிடைப்பதில்லை... என்றான் குட்டி இளவரசன்.

—அது அவர்களுக்குக் கிடைப்பதில்லை, என்று பதில் அளித்தேன்...

—ஆனால் அவர்கள் தேடுவது, ஒரே ஒரு ரோஜாவில் அல்லது சிறிதளவு தண்ணீரில் கிடைக்கிறது...

—நிச்சயமாக, என்றேன்.

—ஆனால் கண்களுக்குப் பார்வையில்லை. இதயத்தால் தேடவேண்டும், என்று குட்டி இளவரசன் மேலும் தொடர்ந்து சொன்னான்.

நான் தண்ணீரைக் குடித்துவிட்டிருந்தேன். நன்றாகச் சுவாசித்தேன். விடியற்காலையில் மணல் தேன் போன்ற நிறமாயிருக்கும். இந்தத் தேன் நிறம் என்னை மகிழவைத்தது. நான் ஏன் கவலைக்குள்ளாக வேண்டும்...

—நீ எனக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற வேண்டும், என்று என் அருகில் மறுபடியும் அமர்ந்த குட்டி இளவரசன் சொன்னான்.

—என்ன வாக்குறுதி?

—அதுதான்... தெரியுமா... என் ஆட்டுக்கு ஒரு வாய்ப்

பூட்டு... ஏனென்றால் நான் அந்த மலருக்குப் பொறுப்பாளி!
நான் என் சட்டைப் பையிலிருந்து படங்களின் கிறுக்கல்
களை எடுத்தேன். குட்டி இளவரசன் அவற்றைப் பார்த்தான்.
சிரித்துக்கொண்டே அவன் சொன்னான்:

— உன் பவோபாப் மரங்கள் பார்ப்பதற்கு முட்டை
கோஸ் மாதிரி இருக்கின்றன...

— என்னது!

பவோபாப் மரங்களைக் குறித்து நான் எவ்வளவு
பெருமைபட்டுக்கொண்டிருந்தேன்!

— உன் நரி... அதன் காதுகள்... கொம்புகள் போலத்
தோன்றுகின்றன... மிக நீளமாக இருக்கின்றன!

மறுபடியும் சிரித்தான்.

— நீ சொல்வதில் நியாயமில்லை, சிறுபயலே! எனக்குத்
திறந்த, மூடின மலைப்பாம்புகளைத் தவிர வேறு எதையும்
வரையத் தெரியாது.

— இது போதும், என்றான். குழந்தைகள் தெரிந்து
கொள்வார்கள்.

— நான் வாய்ப்பூட்டு ஒன்றைப் பென்சிலால்
கிறுக்கினேன். அதைக் கொடுக்கும்போது மனம் வருந்தியது:

— எனக்குத் தெரியாத திட்டங்களை நீ வைத்திருக்
கிறாய்...

ஆனால் அவன் பதில் கூறவில்லை.

— இது தெரியுமா உனக்கு, நான் பூமியில் விழுந்து...
நாளையோடு ஒரு வருடம்... என்றான்.

பிறகு சிறிது மௌனத்திற்குப்பின் அவன் மீண்டும்
சொன்னான்:

— நான் விழுந்தது இங்குதான், மிக அருகில்...

அவன் முகம் சிவந்தது.

மறுபடியும் எனக்கு இனம்புரியாத ஒருவித மனக்கவலை
ஏற்பட்டது, எதற்கு என்று விளங்கவில்லை. இருந்தும் என்
மனத்தில் ஒரு கேள்வி எழுந்தது:

— அப்படியானால், எட்டு நாட்களுக்குமுன் உன்னை
நான் பார்த்த அந்தக் காலையில், மனிதர்கள் வசிக்கும்
இடத்தை விட்டு ஆயிரம் மைல்களுக்கப்பால், தன்னந்

தனியாக நீ சுற்றிக்கொண்டிருந்தது ஒரு தற்செயல் நிகழ்ச்சி இல்லை அல்லவா? விழுந்த இடத்திற்கே திரும்பி வந்திருக்கிறாயா?

குட்டி இளவரசன் மறுபடியும் சிவந்தான்.

தயங்கிக்கொண்டே நான் மேலும் தொடர்ந்தேன்:

— ஒருவேளை ஆண்டு நிறைவுக்காகவா...?

குட்டி இளவரசன் மறுபடியும் சிவந்தான். கேள்விகளுக்கு அவன் என்றுமே பதிலளித்ததில்லை. ஆனால் முகம் சிவந்தால், அது "ஆமாம்" என்பதுதானே!

— ஐயோ, எனக்குப் பயமாக இருக்கிறது... என்றேன்.

ஆனால் அவன் சொன்னான்:

— இப்போது நீ உன் வேலைக்குத் திரும்பவேண்டும். உன்னுடைய இயந்திரத்திடம் போக வேண்டும். நான் இங்கு காத்திருக்கிறேன். நாளை மாலை திரும்பி வா...

ஆனால், எனக்கு அதில் அவ்வளவு ஆறுதல் கிடைக்கவில்லை. நரியின் நினைவு வந்தது. பழக்கப்படுத்திக்கொண்டு விட்டதால் கண்ணீர் விட நேரிடலாம்...

XXVI

கிணற்றின் பக்கத்தில் பாழடைந்த கருங்கல் சுவரொன்று இருந்தது. என் வேலையை முடித்த பிறகு, மறுநாள் மாலை, நான் திரும்பி வந்தபோது என்னுடைய குட்டி இளவரசன் காலைத் தொங்கப்போட்டுக்கொண்டு அதன்மேல் உட்கார்ந்திருந்ததைக் கண்டேன். அவன் பேசிக்கொண்டிருந்தது என் காதில் விழுந்தது:

— அப்படியானால் உனக்கு நினைவில்லையா? இங்கே தான் என்று நிச்சயமாகச் சொல்ல முடியாது!

இன்னொரு குரல் பதில் கூறியிருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அவன் மறுபடியும் பதில் சொன்னான்:

— ஆமாம்! ஆமாம்! இதே நாளில்தான், ஆனால் இந்த இடம் இல்லை...

சுவரை நோக்கி நடந்தேன். ஆனாலும், யாரையும்

காணவில்லை. யார் பேச்சும் கேட்கவுமில்லை. இருந்தும் குட்டி இளவரசன் மேலும் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான்:

— ஆமாம். மண்ணில் என் அடிச்சுவடு எங்கே துவங்குகிறது என்பதை நீயே பார்க்கலாம். எனக்காகக்காத்திரு. இன்றிரவு அங்கே வருவேன்.

சுவரிலிருந்து இருபது மீட்டர் தொலைவில் இருந்திருப்பேன். ஆயினும் எதுவும் என் கண்ணுக்குப் புலப்படவில்லை.

குட்டி இளவரசன் சற்று நேர மௌனத்திற்குப்பின் மறுபடியும் சொன்னான்:

— உன்னிடம் நல்ல நஞ்சு இருக்கிறதா? நீ என்னை அதிக நேரம் துன்புறுத்த மாட்டாய் என்பது நிச்சயமா?

நெஞ்சடைக்க நின்றேன். எனக்கு இன்னும் ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

— இப்போது நீ போய்விடு... நான் மறுபடியும் இறங்க வேண்டும்! என்றான்.

அப்போது என் பார்வையைச் சுவரின் அடிப்பக்கத்திற்கு தாழ்த்தினேன். எனக்குத் தூக்கிவாரிப் போட்டது! அங்கே, அது இருந்தது, குட்டி இளவரசனை நோக்கித் தலையை நிமிர்த்தி இருந்தது, முப்பதே நொடிகளில் மனித வாழ்க்கையை முடித்துவிடும் மஞ்சள் பாம்புகளில் ஒன்று. துப்பாக்கிக்காக என் சட்டைப் பையில் துழாவிக்கொண்டே நான் துரிதமாக முன்னேறினேன். ஆனால் என் காலடி ஓசை கேட்டுப் பாம்பு மெதுவாக மண்ணில் சாய்ந்தது. பீறிடும் நீரூற்று ஒடுங்கிப் போவதுபோல், அது வெண்கலத்தின் மெல்லிய ஓசையை எழுப்பிக்கொண்டே கற்களின் இடையே நிதானமாக நுழைந்தது.

நான் சுவரைச் சென்று அடையவும், பனிபோல் வெளுத்திருந்த என் சிறுவனைக் கைகளிலேந்தவும் சரியாக இருந்தது.

— இது என்ன பாம்புகளோடு இப்போது பேசுகிறாய்!

அவனை விட்டகலாத பொன்னிற 'மப்ளரை' அகற்றினேன். நெற்றிப்பொட்டில் நீர் தெளித்தேன். சிறிது தண்ணீர் குடிக்கச்செய்தேன். அவனிடம் தொடர்ந்து எதைப்பற்றியும்

— இப்போது நீ போய்விடு... நான் மறுபடியும் இறங்க வேண்டும்!

கேட்கவும் எனக்குத்துணிவில்லை. பொருள்பொதிய என்னை நோக்கினான். என் கழுத்தைத் தன் கைகளால் வளைத்துக் கொண்டான். துப்பாக்கிக் குண்டுபட்டு இறக்கப்போகும் ஒரு பறவையின் இதயம்போல் அவன் இதயம் துடிப்பதை உணர்ந்தேன்.

— உன்னுடைய இயந்திரத்தில் என்ன குறை என்பதைக் கண்டுபிடித்ததைப்பற்றி எனக்குமகிழ்ச்சி. இனி உன்னால் உன் வீட்டுக்குத் திரும்ப முடியும்...

— உனக்கு எப்படித் தெரியும்?

பழுது பார்க்கும் வேலையில், நான் எதிர்பார்த்ததற்கு மாறாக வெற்றிகண்டதை அவனிடம் கூறலாம் என்று வந்தேன்! என் கேள்விக்கு அவன் பதில் கூறவில்லை. ஆனால்:

— நான்கூட இன்று என் இருப்பிடத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லப்போகிறேன்... என்றான்.

பின்பு,

— அது மிக நீண்ட தூரம்... அங்கு போவதும் அவ்வளவு எளிதல்ல... என்று சோகம் ததும்பக் கூறினான்.

ஏதோ நடக்கக்கூடாத ஒன்று நடந்துகொண்டிருப்பதைப் போல் நான் உணர்ந்தேன். சிறு குழந்தையை அணைப்பது போல அவனை இறுகத் தழுவினேன். இருந்தும், அவன் செங்குத்தாகப் பாதாளத்தில் விழுவது போலவும் என்னால் அவனைத் தடுத்து நிறுத்த இயலாமல் இருப்பது போலவும் தோன்றியது...

அவனது தொலைதூரப் பார்வை மிகத் தீவிரமாக இருந்தது.

— உன் ஆடு என்னிடம் இருக்கிறது. அப்புறம் ஆட்டுக்குப் பெட்டியும் இருக்கிறது... அதற்கப்புறம் வாய்ப்பூட்டும் இருக்கிறது...

மீண்டும் சோகச் சிரிப்பொன்றை உதிர்த்தான்.

நீண்ட நேரம் காத்திருந்தேன். கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் உடல் சூடேறியதை உணர்ந்தேன்.

— சிறுவனே! நீ பயந்துவிட்டாய்...

ஆமாம், அவன் பயந்திருந்தான்! ஆனால் மெதுவாகச் சிரித்தான்:

— இன்று இரவு இதைவிட பயப்படப்போகிறேன்...

இயலாமை உணர்வு என்னைக் கவ்வ, மறுபடியும் என் இதயம் உறைந்தது. இச்சிரிப்பின் ஒலியை இனி என்றும் கேட்கவே முடியாது என்ற இந்த எண்ணத்தை என்னால்தாங்கிக் கொள்ள முடியாது என்பதைப் புரிந்துகொண்டேன். பாலை வனத்து நீரூற்றுபோல் அவன் எனக்கு இருந்தான்.

— சிறுவனே! உன் சிரிப்பை நான் மறுபடியும் கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்...

ஆனால் அவன் சொன்னான்:

— இன்று இரவு வந்தால் ஓராண்டு ஆகிறது. நான் சென்ற ஆண்டு விழுந்த அதே இடத்துக்கு நேரே என் விண்மீன் இருக்கும்...

— சிறுவனே! பாம்பு, அதை நீ சந்திக்கப்போவது, விண்மீன் இவை அனைத்தும் ஒரு கெட்ட கனவுதானே...

அவன் அதற்குப் பதில் கூறவில்லை. ஆனால்:

— முக்கியமானது எதுவோ, அது தெரிவதில்லை... என்றான்.

— உண்மைதான்...

— மலரின் விவகாரம்போலத்தான். நீ விண்மீன் ஒன்றிலுள்ள ஒரு மலரைக் காதலிப்பாயானால் இரவில் ஆகாயத்தைக் காண்பது இனிமையாக இருக்கும். எல்லா விண்மீன்களும் அப்போது பூத்துக் குலுங்கும்.

— உண்மைதான்.

— நீரின் விவகாரம்போல. நீ எனக்குப் பருகக் கொடுத்தாயே நீர், அது ஓர் இனிய இசைபோல் இருந்தது,

ராட்டினத்தாலும், கயிற்றாலும்... உனக்கு நினைவிருக்கிறதா...
அது நன்றாக இருந்தது.

— ஆமாம், உண்மைதான்...

— நீ இரவில் விண்மீன்களைப் பார்ப்பாய். என் இருப்பிடம் எங்கிருக்கிறது என்று காட்டுவதற்கு இயலாத அளவு அது மிகச் சிறியது. ஆனால் அப்படியிருப்பதுதான் நல்லது. என் விண்மீனும் உன்னைப் பொறுத்தவரை இவ்விண்மீன்களில் ஒன்றாக இருக்கும். அப்போதுதான் நீ எல்லா விண்மீன்களையும் பார்க்க விரும்புவாய்... அவை யாவும் உன் நண்பர்களாகும். அத்துடன் உனக்கோர் அன்பளிப்பு தரப்போகிறேன்...

அவன் மறுபடியும் சிரித்தான்.

— சிறுவனே! சிறுவனே! இந்தச் சிரிப்புகொலையைக் கேட்க நான் எவ்வளவு ஆசைப்படுகிறேன்!

— அதுதான் என் அன்பளிப்பு... தண்ணீரைப் போலத் தான்...

— நீ என்ன சொல்கிறாய்?

— எல்லோருக்கும் விண்மீன்கள் உண்டு என்றாலும், அவை எல்லாம் ஒரேமாதிரி அல்ல. பயணம் செய்யும் சிலருக்கு விண்மீன்கள் வழிகாட்டிகள். வேறு சிலருக்கு அவை ஒரு சிறு ஒளி மட்டுமே. அறிவாளிகளுக்கு அவை பிரச்சினைகள். என்னுடைய வியாபாரிக்கு அவை பொன். இந்த விண்மீன்களெல்லாம் மௌனமாயிருக்கின்றன. ஆனால் உனக்குக் கிடைத்த விண்மீன்களோ வேறு யாருக்கும் கிடைக்காதவை...

— நீ என்ன சொல்கிறாய்?

— நீ இரவில் ஆகாயத்தைப் பார்க்கும்போது எல்லா விண்மீன்களும் சிரிப்பதுபோல் உனக்குத் தோன்றும். ஏனென்றால் நான் அவற்றில் ஒன்றில் வசிப்பேன், அவற்றில் ஒன்றில் சிரிப்பேன். ஆனால் நீ! உன்னிடம் மட்டும் சிரிக்கத் தெரிந்த விண்மீன்கள் இருக்கும்...

மறுபடியும் சிரித்தான்.

— நீ ஆறுதல் அடைந்த உடனே (எப்படியும் ஆறுதல் அடைந்துவிடுவோம்) என்னை அறிந்துகொண்டதற்காக

மகிழ்ச்சியடைவாய். நீ என்றுமே என் நண்பன். என்னோடு சிரிக்க உனக்குத் தோன்றும். இது போன்று, இந்த மகிழ்ச்சிக் காகவே, சில சமயம் நீ உன் சன்னலைத் திறப்பாய்... ஆகாயத்தைப்பார்த்து நீ சிரிக்கும்போது உன் நண்பர் களெல்லாம் வியப்படைவார்கள். அப்போது அவர்களிடம் நீ சொல்லலாம்: 'ஆமாம், விண்மீன்கள் எப்போதும் என்னைச் சிரிக்கவைக்கும்!'. உன்னைப் பைத்தியக்காரன் என்று நினைப்பார்கள். நான் உண்மையில் உன்னோடு பொல்லாத விளையாட்டை விளையாடிவிட்டேன்...

மறுபடியும் சிரித்தான்.

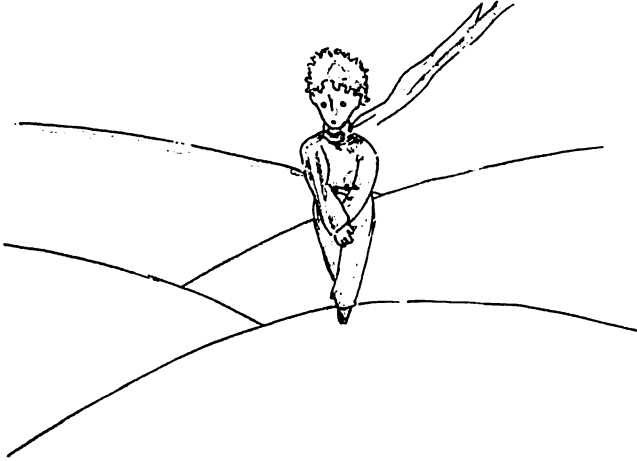
— அதாவது விண்மீன்களுக்குப்பதிலாக, சிரிக்கத் தெரிந்த பல சலங்கை மணிகளை உனக்குக் கொடுத்ததுபோல் இருக்கும்...

அவன் மறுபடியும் சிரித்தான். மறுபடியும் அவன் முகத்தில் இறுக்கம் தோன்றியது.

— இன்று இரவு... இதோ பார் நீ வர வேண்டாம்.

— நான் உன்னை விட்டுப்போக மாட்டேன்.

— எனக்கு மனம் நோவதுபோல இருக்கும்... எனக்கு இறப்பதுபோலவும் இருக்கும். உண்மையில் அப்படித்தான். நீ அதைப் பார்க்க வர வேண்டாம். அது தேவையில்லை.

— நான் உன்னை விட்டுப் போக மாட்டேன்.

அவன் கவலையுற்றிருந்தான்.

— நான் ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால்... பாம்பின் காரணமாகத்தான். அது உன்னைக் கடித்துவிடக்கூடாது. பாம்புகள் எல்லாம் கெட்டவை. தங்கள் மகிழ்ச்சிக்காகவே கடிக்கக்கூடும்...

— நான் உன்னை விட்டுப் போக மாட்டேன்.

ஆனால் ஏதோ ஒன்று அவனை அமைதிப்படுத்தியது:

— இரண்டாவது முறை கடிப்பதற்கு அவற்றிடம் போதிய நஞ்சு இருக்காது என்பதும் சரிதான்...

அந்த இரவு அவன் பயணத்தைத் தொடர்வதை நான் பார்க்கவில்லை. சந்தடி செய்யாமல் அவன் நழுவிவிட்டான். நான் அவனைப் பின்தொடர்ந்து அவனை அடைந்தபோது ஒரு முடிவான வேகத்துடன் சென்றுகொண்டிருந்தான்.

— ஆ! நீ வந்துவிட்டாயா... என்று மட்டும் சொன்னான்.

— என் கையைப் பற்றினான். அவன் மனம் மறுபடியும் சஞ்சலம் அடைந்தது:

— நீ செய்வது ஒன்றும் சரியில்லை. உனக்குத் துன்பமாக இருக்கும். நான் இறந்துபோய்விட்டதைப்போல இருக்கும். ஆனால் அது உண்மையில்லை...

நானோ பேசாமல் இருந்தேன்.

— இதைப் புரிந்துகொள். நான் போகும் இடம் வெகு தூரம். இந்த உடலை என்னால் தூக்கிச்செல்ல முடியாது. மிகக் கனக்கும்.

நானோ பேசாமல் இருந்தேன்.

— ஆனால் உலர்ந்த, தூக்கி எறியப்பட்ட முதிர்ந்த மரப்பட்டைபோல் இருக்கும். முதிர்ந்த மரப்பட்டைகள்... இதில் ஒன்றும் சோகமில்லை.

நானோ பேசாமல் இருந்தேன்.

அவன் சிறிது மனம் உடைந்துபோனான். இருந்தும், மறுபடியும் என்னைத் தவிர்க்க முயற்சி செய்தான்:

— நன்றாயிருக்கும் தெரியுமா. நானும் விண்மீன்களைப் பார்ப்பேன். எல்லா விண்மீன்களும் துருப்பிடித்த ராட்டினம் உள்ள கிணறுகளாக இருக்கும். எல்லா விண்மீன்களும் நான் பருகக்கூடிய நீரைப் பொழியும்...

நானோ பேசாமல் இருந்தேன்.

— எவ்வளவு வேடிக்கையாக இருக்கும்! நீ ஐம்பது கோடி சலங்கை மணிகளைப் பெறுவாய், நான் ஐம்பது கோடி ஊற்று களைப் பெறுவேன்...

அவன் மௌனமானான், ஏனெனில் அவன் அழுது கொண்டிருந்தான்...

— இங்குதான், தனியே நான் அடியெடுத்து வைக்க என்னை விடு.

அவனுக்குப் பயமாக இருந்ததால் அவன் உட்கார்ந்தான்.

மேலும் சொன்னான்:

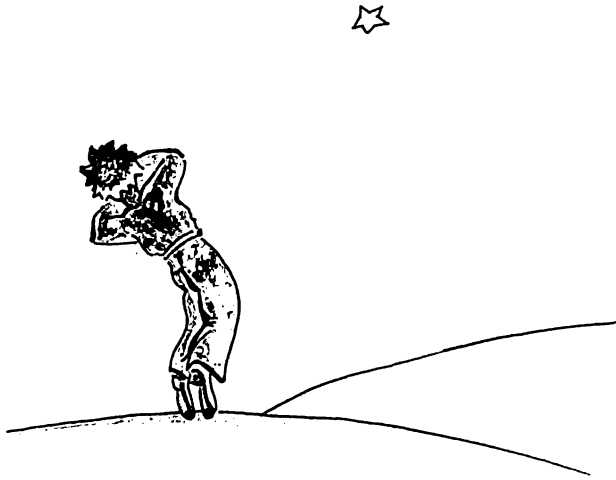
— உனக்குத் தெரியுமா... என் மலர்... அவளுக்கு நான்தான் பொறுப்பாளி! அவள் எவ்வளவு பலவீனமானவள்! குழந்தைத்தனமானவள்கூட. உலகத்தினிடமிருந்து தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள அவளிடம் இருப்பவை ஒரு பயனுமற்ற நான்கு முட்கள்தான்.

என்னால் நிற்கவே முடியவில்லை. அதனால் உட்கார்ந்து விட்டேன்.

— இதோ... அவ்வளவுதான்... என்று முடித்தான்.

மறுபடியும் சற்று தயங்கினான், பிறகு எழுந்தான். ஓர் அடி எடுத்து வைத்தான். என்னால் அசையவே முடியவில்லை.

அவன் கணுக்காலினருகில் ஒரு மஞ்சள் நிற மின்னல் கீற்று மட்டும் பளிச்சிட்டது. ஒரு நொடி ஆடாமல் அசையாமல் நின்றான். அவன் கூக்குரலிடவில்லை. மரம் சாய்வது போல

மரம் சாய்வதுபோல மெல்லச் சாய்ந்தான்.

மெல்லச் சாய்ந்தான். சாய்ந்தது எந்தவித ஓசையையும் எழுப்பவில்லை, மண்ணினால்.

XXVII

இன்று... விளையாட்டாக ஆறு ஆண்டுகள் ஓடி விட்டன... இக்கதையை நான் யாரிடமும் சொன்னதில்லை. என் நண்பர்கள் என்னை உயிரோடு திரும்பக் கண்டதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். நான் கவலையுடன் இருந்தேன். ஆனால், நான் அவர்களிடம் 'சோர்வுதான்' இதற்குக் காரணம் என்று கூறிவிட்டேன்...

இப்போது சற்று ஆறுதல் அடைந்துவிட்டேன். அதாவது, முழுவதும் ஆறுதல் அடையவில்லை... அவன் தன் கிரகத்திற்குத் திரும்பிப்போய் விட்டான் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஏனென்றால் விடியற்காலை அவனுடைய உடலைக் காணவில்லை. இருந்தாலும் அது ஒன்றும் அவ்வளவு பளுவானதல்ல... இரவில் விண்மீன்களின் ஒலியைக் கேட்க நான் விரும்புவேன். ஐம்பது கோடி சலங்கை மணிகள் போலத் தோன்றும்...

ஆனால் இங்குதான் எதிர்பாராதது நடந்திருக்கிறது. நான் குட்டி இளவரசனிடம் வரைந்து கொடுத்த ஆட்டின் வாய்ப்பூட்டுக்குத் தோல் கழுத்துப்பட்டை ஒன்றை இணைக்க மறந்துவிட்டேன்! ஆட்டை அவனால் ஒருபோதும் கட்டிப் போட முடிந்திருக்காது. "கிரகத்தில் என்ன நடந்திருக்கும்? ஒருக்கால் ஆடு மலரை மேய்ந்துவிட்டிருக்குமோ..." என்று எனக்குள்ளே கேட்டுக்கொள்வேன்.

"நிச்சயமாக இருக்காது. குட்டி இளவரசன் இரவு வேளைகளிலெல்லாம் தன் மலரைக் கண்ணாடிக் கூண்டால் மூடியிருப்பான். ஆட்டை விழிப்புடன் கவனித்துக் கொண்டிருப்பான்" என்று இப்படியும் எண்ணிக்கொள்வேன். உடனே மகிழ்ச்சி அடைவேன். எல்லா விண்மீன்களும் மென்மையாகச் சிரிக்கும்.

"எப்போதாவது ஓரிரு முறை கவனமில்லாமலிருந்து விட்டால் போதுமே! என்றாவது ஒரு மாலையில் கண்ணாடிக்

கூண்டை மறந்துவிட்டால், அல்லது ஆடு இரவில் சந்தடி இல்லாமல் ஓடிவிட்டால்...'' இப்படியும் எண்ணிக் கொள்வேன். அப்போது சலங்கை மணிகள் கண்ணீர்த் துளிகளாக மாறும்!...

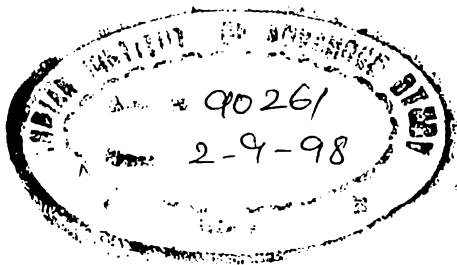
இங்கேதான் ஒரு பெரும் புதிர். என்னைப் போலவே குட்டி இளவரசனை நேசிக்கும் நீங்கள், உலகத்தில் ஒன்றைப் போலவே மற்றொன்று இருக்காது என்று அறிவீர்கள். எங்காவது ஓர் இடத்தில், அது எங்கேயென்று குறிப்பிட்டுக் கூற முடியாது, அங்கே அறிமுகமில்லாத ஓர் ஆடு, ஒரு ரோஜாவை மேய்ந்துவிட்டதா இல்லையா...

ஆகாயத்தைப் பாருங்கள். உங்களையே கேட்டுக் கொள்ளுங்கள்: ஆடு மலரை மேய்ந்துவிட்டது, உண்மையா, இல்லையா? அப்போது எல்லாமே எப்படி மாறிவிடுகிறது என்பதை உணர்வீர்கள்...

இது எவ்வளவு முக்கியத்துவம்வாய்ந்தது என்பதை எந்தப் பெரியவர்களும் ஒருபோதும் புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள்!

என்னைப் பொறுத்தவரை இது உலகத்திலேயே மிகவும் அழகான, மிகவும் சோகமான இயற்கைக் காட்சி. முந்தைய பக்கத்திலிருக்கும் அதே இயற்கைக் காட்சிதான். ஆனால் அதை உங்களுக்கு நன்றாக விளக்குவதற்காகத்தான் மறுபடியும் வரைந்திருக்கிறேன். இங்குதான் குட்டி இளவரசன் இந்தப் பூமியில் தோன்றினான், பிறகு மறைந்தான். ஆப்பிரிக்காவின் பாலைவனத்தில் என்றாவது ஒருநாள் பயணம் செய்ய நேர்ந்தால், இவ்வியற்கைக் காட்சியை நிச்சயம் அடையாளம் கண்டுகொள்வதற்காகக் கூர்ந்து கவனியுங்கள். என்றாவது ஒருநாள் அந்தப் பக்கம் செல்ல நேர்ந்தால், தாழ்மையுடன் வேண்டிக்கொள்கிறேன், அவசரப்படாதீர்கள், விண்மீன் களுக்குக் கீழே சற்று பொறுத்திருங்கள்! அப்போது ஒரு குழந்தை உங்களிடம் வந்தால், அவன் சிரித்தால், அவனுக்குப் பொன்னிற முடி இருந்தால், நீங்கள் கேட்கும்போது அவன் பதில் சொல்லாவிட்டால், அவன் யார் என்பதை நீங்கள் தெரிந்துகொள்வீர்கள். அன்பு காட்டுங்கள்!

என்னைச் சோகத்தில் ஆழ்த்தாதீர்கள்:
அவன் திரும்பி வந்துவிட்டானென்று
எனக்கு உடனே எழுதுங்கள்....

— நான் மிக வருத்தத்துடன் இருக்கிறேன்...
என்னுடன் விளையாட வா, என்று
கேட்டுக்கொண்டான்.

— நான் உன்னோடு விளையாட முடியாது.
நான் இன்னும் பழக்கப்படுத்தப்படவில்லை,
என்றது நரி.

— அப்படியா! மன்னிக்கவும், என்றான் குட்டி
இளவரசன். சற்று யோசனைக்குப் பிறகு
கேட்டான்: 'பழக்கப்படுத்துவது' என்றால்
என்ன?

— அது மறந்துபோனதொன்று.
பழக்கப்படுத்துவது என்றால் 'உறவை
ஏற்படுத்திக்கொள்வது...' என்று பொருள்,
என்றது நரி.

— உறவை ஏற்படுத்திக்கொள்வதா?

— ஆம், என்னைப் பொறுத்தவரை நீ இன்னும்
சின்னப் பையன்தான், உன்னைப் போன்ற
லட்சக்கணக்கான பையன்களைப்போல்.
எனக்கு நீ தேவையில்லை. உனக்கும் நான்
தேவையில்லை. உன்னைப் பொறுத்தவரை
என்னைப் போன்ற லட்சக்கணக்கான
நரிகளில் நானும் ஒரு நரி. ஆனால் என்னை
நீ பழக்கப்படுத்திக்கொண்டால் நான்
ஒருவருக்கொருவர் தே
உலகத்தில் நீ எனக்கே

Library

IAS, Shimla

T B43 Sa 22 K

00090261

க்ரியா

ISBN 81-85602-66-2